

Reg. No. B. 431

શ્રીમદ્વિજયાનન્દસુરિ સદ્ગુરુભ્યો નમઃ

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

॥ સ્વધરાવૃત્તમ્ ॥

જૈના રક્ષન્તુ ધર્મં વિમલમતિયુતાસ્ત્યકરાગાદિદોષા

જૈનાન્ ધર્મશ્ચ પાતુ પ્રશિથિલપ્રવલક્ષોધશત્રુનુદારાન્ ।

જૈનૈરહત્સાદશીલૈઃ પ્રિય નિજવિષયૈરસ્તુ ભદ્રં સ્વભૂમેર્

‘આત્માનન્દ’ પ્રકાશો વિતરતુ ચ સુખં શ્રી જિનાજ્ઞાપરેભ્યઃ ॥ ૧ ॥

પુ૦ ૨૪ મું } વીર સં. ૨૪૫૩. કાર્તિક આત્મ સં. ૩૧ { અંક ૪ થો.

પ્રકાશક—શ્રી જૈન આત્માનન્દ સભા—ભાવનગર.

વિષયાનુક્રમણિકા.

વિષય	પૃષ્ઠ	વિષય	પૃષ્ઠ
૧ અદ્વૈત—સ્મારક. ...	...૬૫	૬ સહિષ્ણુતા....	...૧૧૫
૨ વિશ્વરચના પ્રબંધ. ...	...૬૬	૭ જૈન સંખ્યાવત. ...	...૧૧૬
૩ આદર્શ જૈન કેવો હોવો જોઈએ?...૧૦૧	...	૮ પ્રકીર્ણ. ...	...૧૧૮
૪ મંત્રી મુદ્રા....	...૧૦૬	૯ વર્તમાન સમાચાર....	...૧૨૦
૫ પ્રશ્નોત્તર. ...	...૧૧૨	૧૦ સ્તીકાર અને સમાલોચના....	૧૨૧

વાર્ષિક મૂલ્ય રૂ. ૧) ટપાલ ખર્ચ ૪ આના.

ભાવનગર—આનંદ પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં, શાહ ગુલાબચંદ લક્ષ્મીભાઈએ છાપ્યું.

તૈયાર છે.

ઉપયોગી ખાસ ગ્રંથ. ”

તૈયાર છે.

“ શ્રી આચારોપદેશ ગ્રંથ. ”

આચાર એ પ્રથમ ધર્મ છે એમ શાસ્ત્રકારો કહે છે, તે શું છે તે આ ગ્રંથમાં બતાવેલ છે. રાત્રિના ચતુર્થ પહોરે (બ્રાહ્મસુહૃત્ વખતે) શ્રાવકે જાગ્રત થઈ શું ચિંતવવું ત્યાંથી માંડીને આખા દિવસની તમામ વ્યવહારિક તેમજ ધાર્મિક કરણી કેવા આશયથી તથા કેવી વિધિથી શું કરવી ? રાત્રિએ થયનકાળ સુધીમાં, મન, વચન, કાયાની શુદ્ધિપૂર્વક ધર્મ આજ્ઞાઓના પાલન તરીકેનું આચાર વિધાન કેવું

વગેરે અનેક ગૃહસ્થ ઉપયોગી જીવનમાં પ્રતિદિન આચરવા યોગ્ય સરલ, હિતકાર યોજના આ ગ્રંથમાં બતાવેલ છે. શ્રાવકધર્મને માટે જીવનની શરૂઆતથી વ્યવહાર અને ધર્મના પાલન માટે પ્રથમ શિક્ષારૂપ આ ગ્રંથ છે, ખરેખર જૈન થવા માટે એક ઉત્તમ ગ્રંથ છે. ડોઠ પણ જૈન નામ ધરાવનાર વ્યક્તિ પાસે તેના પઠન પાઠન માટે આ ગ્રંથ અવશ્ય હોવો જોઈએ. કિંમત મુદત રૂ. ૦-૮-૦ માત્ર આઠ આના પોસ્ટેજ જુદું.

“ શ્રી ધર્મરત્ન પ્રકરણ. ”

સર્વ ધર્મ સ્થાનની ભૂમિકારૂપ એકવીશ શ્રાવકના ગુણનું વર્ણન, ભાવશ્રાવકના લક્ષણો, ભાવ સાધુના લક્ષણો સ્વરૂપ અને ધર્મરત્નનું અનંતર, પરંપર રૂળ, અનેક વિવિધ અઠ્ઠાવીશ કથાઓ સહિત આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવેલ છે, પ્રથમથી છેવટ સુધીના તમામ વિષયો ઉપદેશરૂપી મધુર રસથી ભરપૂર હોઈ તે વાંચતા વાચક બાળે અમૃત રસનું પાન કરતો હોય તેમ સ્વાભાવિક જણાય છે. વધારે વિવેચન કરતાં તે વાંચવાની ખાસ બલામણુ કરવામાં આવે છે. અનેક નવીન વસ્તુનું જ્ઞાન પણ થાય છે. કિંમત રૂ. ૧-૦-૦ પોસ્ટેજ જુદું.

“ કાવ્ય સાહિત્યનો અપૂર્વ ગ્રંથ. ”

“ કાવ્ય સુધાકર. ”

(રચયિતા—આચાર્ય શ્રી અજીતસાગરજી મહારાજ.)

કાવ્યકલા અને સાહિત્યનો એક સુંદર નમુનો કે જે સામાયિક રસથી ભરપૂર છે, તેવા હૃદયદ્રાવક ૪૩૫ વિવિધ કાવ્યનો સંગ્રહ છે. આ કાવ્યોમાં કાવ્યઝરણુનો નિર્માળ પ્રવાહ અસ્ખલિતપણે વહે છે, જે આ ગ્રંથમાં સંપૂર્ણ કળામાં દીપી નીકળે છે, જેથી વાચકને રસ ઉત્પન્ન કરે છે. આ ગ્રંથમાં ચાર વિભાગ ૧ કાવ્ય કિરણાવલી, ૨ કાવ્ય કૌમુદી, ૩ સાહિત્યસાર અને ૪ શ્રી આનંદધનજી પદનો કાવ્ય (કવિતા) રૂપે અનુવાદ એ ચારનો સમાવેશ કરવામાં આવેલો છે. તમામ કાવ્યો એકંદર સરલ, સુંદર, રસયુક્ત, હૃદયદ્રાવક, અને ભાવવાહી છે. સામાજિક, નૈતિક, ધાર્મિક, વિષયો સાથે પ્રાસંગિક અને કુદરતી વર્ણનોથી બનેલાં આ કાવ્યો હોઈને દરેક મનુષ્યને ઉપયોગી છે. દરેક મનુષ્યે લાભ લેવા જેવું છે. ઉંચા કાગળો ઉપર સુંદર ગુજરાતી ટાઇપથી છપાવી સુંદર રેશમી કપડાના પાકા બાંધડીંગથી અલંકૃત કરેલ સાડાચારસા પાનાનો આ ગ્રંથ છે. કિંમત રૂ. ૨-૮-૦ પોસ્ટેજ જુદું.

મળવાનું ઠેકાણું—“ શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા ”—ભાવનગર.

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

॥ વંદે ચીરમ્ ॥

તત્પુનર્દ્વિવિધં કર્મ કુશલરૂપમકુશલરૂપં ચ । યત્તત્ર
કુશલરૂપં તત્પુણ્યં ધર્મશ્ચોચ્ચતે । યત્પુનરકુશલરૂપં તત્પાપમ
ધર્મશ્ચાભિધીયતે । પુણ્યોદયજનિતઃ સુખાનુભવઃ પાપોદય
સંપાદ્યો દુઃખાનુભવઃ । તયોરેવ પુણ્ય પાપયોરનંતભેદભિન્નેન
તારતમ્યેન સંપદ્યતે સ્ત્રવેષોઽધમમધ્યમોત્તમાદ્યનન્તભેદવાર્તિતયા
વિચિત્રરૂપઃ સંસારવિસ્તાર इति ॥

ઉપમિતિ ભવપ્રપંચા કથા.

પુસ્તક ૨૪ મું. { ચીર સંવત્ ૨૪૫૩. કાર્તિક, આત્મસંવત્ ૩૧. } અંક ૪ થો.

ૐ

અદ્વૈત-સ્મારક.

પ્રાતઃ પ્રભાની રમ્યતા આનંદ દ્યોત પ્રસારતી,
જગૃત કરી જગ પ્રાણીને સન્દેશ દૈવી સુણુવતી;
ગત દીર્ઘકાલિક ચિત્રપટ મહાવીર ને વિક્રમતણું,
આલેખવા અન્તર વિષે અનુપમ સમય તે આ ગણું. ૧
મહાવીર જીવન જગત પર જ્યોતિ અદ્વૈત પ્રકાશતું,
વૈભવ તણ વીતરાગ પદનો બોધ પૂર્ણ કરાવતું;
વળી આર્ય ભુષણ વીર વિક્રમ નરાધિશ ન અન્ય કો !
વરસાવી સંપત્તિ સ્નેહથી સુખીઓ કર્યો આદેશ બો. ૨
યાદી કરાવે આજ પ્રાતઃ પ્રાતઃ એ વીરો તણી,
અનુશરણ સુઝ રહે મનોહર સ્મારક તેઓનું ગણી;
એ યાદ સાથે આજે નૂતન વર્ષમાં સત્ ઇતિસતો,
સફલા યથા આશિષ છે સૌભાગ્ય સુંદર આહતો ! ૩

વેલચંદ્ર ધનજી.

૯૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

પરિશિષ્ટ ૪ શું. વિશ્વરચના પ્રબંધ. ગતીક પૃષ્ઠ ૭૬ થી ૧૩૨ જૈન ભૂગોળ વિદ્યા.

શું પૃથ્વી ગોળ તથા ગતિમાન છે ? એક તપાસ.

જે વડે પૃથ્વીના આકાર વિગેરેનું જ્ઞાન થાય તેને ભૂગોળવિદ્યા અથવા Geography કહેવામાં આવે છે. પશ્ચિમના વિદ્વાનોએ પૃથ્વીને દડાની માફક ગોળ તથા બે પ્રકારની ગતિવાળી માની છે તેઓ એમ માને છે કે ૨૪ કલાકમાં પૃથ્વી પોતાની કીલી ઉપર એકવાર ફરી આવે છે તેથી દિવસ અને રાત્રી જણાય છે. ૩૬૫ દિવસમાં એક વાર સૂર્યની પરિક્રમા કરી આવે છે ત્યારે એક સૌર વર્ષ થાય છે. જૈન આચાર્યો એ ત્રિલોકસાર આદિ ગ્રંથોમાં બરાબર આથી વિરુદ્ધ પ્રકારનો નિર્ણય સ્થાપ્યો છે તેનું કિંચિત્ત સ્વરૂપ અત્ર વિચારીએ.

પૃથ્વીના સમંધમાં જૈન સિદ્ધાંત અને યુરોપીય સિદ્ધાંત મુખ્ય બે ભેદ જોવાય છે. યુરોપીય વિદ્વાનો કહે છે કે પૃથ્વી ગોળ અને ગતિમાન છે જ્યારે જૈનો કહે છે કે પૃથ્વી સપાટ અને સ્થિર છે. યુરોપીય વિદ્વાનોએ પૃથ્વીના ગોળપણ તથા ગતિમાનપણા વિષે બાંધેલા અભિપ્રાયો ક્યાં સુધી સત્ય છે તે જોવાનો અહિ પ્રયત્ન કરીશું.

પૃથ્વીની ગોળાઈના સમંધમાં યુરોપીય વિદ્વાન આ પ્રમાણે હેતુ આપે છે કે પૃથ્વી ગોળ છે, કારણકે દૂર દેશથી સમુદ્રમાં આવતાં વહાણનો પ્રથમ શિરોભાગ જ નજરે પડે છે અને જેમ જેમ તે કીનારાની નજીકમાં આવતું જાય છે તેમ તેમ તેની નીચેનો ભાગ દૃષ્ટિગોચર થતો જાય છે જ્યાં સુધી વહાણ દૂર હોય છે ત્યાં સુધી સમુદ્રની સપાટીનો ગોળ વિભાગ વચમાં આવી જવાથી વહાણની નીચેનો ભાગ નજરે પડી શકતો નથી. આથી સિદ્ધ થાય છે કે પૃથ્વી દડાની માફક ગોળ છે. યુરોપીય વિદ્વાનોનો આ હેતુ યોગ્ય નથી કારણ કે તે બાધિત વિષય નામક હેતુ-ભાસ વાળો છે. સમુદ્રની સપાટીને ગોળ માનવામાં આવે છે તેજ યુરોપીય વિદ્વાનોનો મોટો ભ્રમ છે. સમુદ્રની સપાટી ગોળ નહિ પરંતુ ચોરસ છે કારણકે તે જલ-ભાગ છે-જેટલા જેટલા જલ ભાગ હોય છે તેની સપાટી હંમેશાં ચોરસ-સપાટ જ હોય છે. દાખલા તરીકે-નદી-તળાવ વિગેરે. સમુદ્ર પણ એક જલ ભાગ છે એટલા માટે તેની સપાટી પણ ચોરસ જ છે. આથી કરીને સમુદ્રની સપાટીને ગોળ માની પૃથ્વીની ગોળાઈનો યુરોપીય વિદ્વાનોએ બાંધેલો અભિપ્રાય આદર પામતો નથી. હવે એજ અભિપ્રાય બીજી રીતે તપાસીએ. તમે થોડો વખત મારી સાથે આફ્રિકાના જંગલમાં

વિશ્વરચના પ્રબંધ.

૯૭

ચાલો. આ જંગલમાં જેટલે દૂર સુધી તમારી નજર પહોંચી શકે ત્યાં સુધી સમર્થ-વિચક્ષણ ઇંછનીયરને બોલાવી તેટલી જગ્યા ગુણીયા કે કોઈ એવી બીજી વસ્તુ નાખાવી ચોરસ કરાવી દેવો. ત્યારપછી તમારી દૃષ્ટિના છેક સીમાના સ્થાન ઉપર એક વહાણ મૂકો. આમ કર્યા પછી ધારીને જોશો તો જણાશે કે સમુદ્રના જલભાગ ઉપર જેટલો અને જેવો શિરોભાગ વહાણનો નીરખાતો હતો તેટલોજ અને તેવો શિરોભાગ આ મેદાનની સપાટ કિંવા ચોરસ જગ્યા ઉપર પણ જણાયા વિના રહેશે નહિ. આટલાજ માટે યુરોપીયન વિક્રાનોએ સમુદ્રના જલ ભાગને ગોળ માની પૃથ્વીની ગોળાઈનો બાંધેલો અભિપ્રાય પૂર્વાચાર્યોએ વ્યભિચારી ઠરાવ્યો છે એમ સહેજે સમજી શકાશે. કદાચ તમે સમુદ્રની સપાટીને ચોરસ નહીં માનતાં ગોળ અર્થાત્ કયાંઈ ઉંચી-કયાંઈ નીચી એમ માનશો તો સમુદ્રની સપાટીને આધારે મપાયેલા ઉંચા ઉંચા પર્વતના શિખરોની ઉંચાઈના સઘળાજ પ્રમાણે રદ કરવા પડશે, કારણકે પર્વતના શિખરોનું માપ હંમેશાં સમુદ્રની સપાટીથીજ માપવામાં આવે છે અને જ્યારે સમુદ્રની સપાટી ઉંચી નીચી અર્થાત્ ગોળ માનશો ત્યારે અમુક શિખર સમુદ્રની સપાટીથી અમુક સંખ્યાના ફીટવાળી ઉંચાઈનો છે એમ એક સરખી રીતે કહીજ કેમ શકાશે ?

અહિં ઘણાએને એવી શંકા આવવી સંભવિત છે કે જો સમુદ્રની સપાટી ચોરસ છે અને વચમાં દૃષ્ટિની પ્રતિબંધક વસ્તુ કોઈ વચમાં છે નહિ તો પછી આખું વહાણ ન દેખાતાં તેનો અમુક ભાગજ દૃષ્ટિગોચર થાય છે તેનું શું કારણ ? આનો ઉત્તર સ્પષ્ટ છે, પ્રાયઃ સર્વ વાંચનારાઓ સારી રીતે જાણતા હશે કે એક પદાર્થ જેમ જેમ આપણી દૃષ્ટિ મર્યાદામાંથી દૂર દૂર જવા લાગે છે તેમ તેમ તેની લંબાઈ પહોળાઈ નાની નાની ભાસવા લાગે છે. ચિત્રવિદ્યાના અભ્યાસીઓ ઘણી સહેલાઈથી સમજી શકે છે કે જો હજાર ગજ લંબાઈવાળું ચિત્ર પાંચસે ગજ ઉંચે હોય તો તેની ઉંચાઈને સુચવનારી રેખાઓ પણ ક્રમથી નાની નાની બેંચવી પડે છે એજ રીતે સમુદ્રના કિનારાથી છુટું પડેલું વહાણ કિનારાથી જેમ જેમ દૂર જતું જાય છે તેમ તેમ તે નાનું નાનું દીસવા લાગે છે અને અંતે તે દૃષ્ટિથી અગોચર પણ થઈ જાય છે. જે વખતે તે બહુજ નાનું જણાય છે ત્યારે તેને દેખનારા મનુષ્યો તેના શિરોભાગની કલ્પના કરી લે છે, પણ તે એક પ્રકારની ભૂલ કરે છે અગર વસ્તુતઃ તેનો મથાળાનો ભાગજ જણાતો હોય તો તેની ધ્વજ તથા ધરી પણ દેખાવીજ જોઈએ પરંતુ તેમ જણાતું નથી. એ પરથીજ આ બીના સિદ્ધ થવી યોગ્ય છે કે વહાણની લઘુતા એ પૃથ્વીની ગોળાઈને નહીં પણ વહાણની દૂરતાને સૂચવે છે અથવા આની સુગમ પરીક્ષા એક બીજી રીતે પણ થઈ શકે. જ્યારે એક વહાણ કિનારાથી છુટું પડી જવા લાગે અને દૃષ્ટિની સીમાની પેટ્ટી પાર પડે ત્યારે ત્યાંસુધી તેના એક પછી એક એમ ચિત્રો-ફોટોગ્રાફ લેવામાં આવે

તો બરાબર ખાત્રી થયા વિના રહે નહિ. જો વહાણના છેલ્લા ફોટોગ્રાફમાં કેવળ વહાણના શિરોભાગનોજ આબેહુળ ફોટોગ્રાફ આવે અને બાકીના ભાગો જેને પૃથ્વીની ગોળાઇ કહેવામાં આવે છે તેમાં ઢંકાઇ જાય તો આ વિષય પુનઃ વિચારવા લાયક થાય. પરીક્ષા પ્રધાની બંધુઓ આવા પ્રકારનો પ્રયત્ન કરે અને તેનો નિર્ણય પ્રગટ કરે એવી પ્રાર્થના અહીંઆ પ્રાસંગિક નહિ લેખાય.

પૃથ્વીની એ પ્રકારની ગતિ સિદ્ધ કરવા દિવસ તથા રાત્રી અને રૂતુના ફેરફારના હેતુઓ આપણી આગળ સુકવામાં આવે છે પણ તે બંને હેતુ વ્યભિચારી છે, કારણકે જે રીતે સૂર્યને સ્થિર માની પૃથ્વીની ગતિથી દિવસ રાત્રી તથા રૂતુ વિગેરેના ફેરફારની કલ્પના કરવામાં આવે છે તેવીજ રીતે પૃથ્વીને સ્થિર માનવાથી અને સૂર્યને ગતિમાન માનવાથી પણ ફેરફારની સંભાવનામાં વાંધો ઉઠતો નથી; પરંતુ ખરી રીતે સૂર્યની ગતિ સિદ્ધ કરવાને વધારે સમગળ કારણો છે સૂર્ય ગતિમાન છે કારણકે તે દેશ દેશાંતર પ્રાપ્તિમાન છે. જે વસ્તુ દેશ-દેશાંતર પ્રાપ્તિમાન થઈ શકે છે તે ગતિમાન હોય છે. દાખલા તરીકે વહાણ, આગગાડી, વિગેરે, સૂર્ય પણ દેશ-દેશાંતર પ્રાપ્તિમાન છે તેથી તે ગતિમાન છે. અહીંઆ કોઈને શંકા થશે કે સૂર્ય એક દેશમાંથી બીજા દેશમાં ગતિ કરતો નથી, પણ તે એકજ જગ્યાએ સ્થિર રહે છે. પ્રેક્ષકોને સૂર્ય ફરતો જોવામાં આવે છે તે ભ્રમાત્મક જ્ઞાન છે. ચાલતી આગગાડીમાં કે વહાણમાં બેસનારાઓને જેમ આસપાસના વૃક્ષાદિ ચાલતા જણાય છે તેમ નિરંતર ફરતી પૃથ્વી ઉપર નિવસતા મનુષ્યોને પણ ભ્રમથી સૂર્ય દેશાંતરમાં જતો હોય તેમ જણાય છે. આ શંકા યુક્તિ સંગત નથી કારણ કે પ્રત્યક્ષ પ્રમાણમાં જ્યાં સુધી બાધક હેતુ આવે નહિ ત્યાં સુધી તે મિથ્યા થઈ શકતું નથી. અન્યથા પ્રત્યક્ષ પ્રમાણના ઉચ્છેદનોજ પ્રસંગ આવે છતાં પૃથ્વીને ફરતી માનવાથી પૃથ્વીમાં જે આકર્ષણ શક્તિનો આરોપ પાશ્ચાત્ય પંડિતોને કરવો પડ્યો છે તેની નિઃસારતા તપાસવાથી આ પૃથ્વીની સ્થિરતા વધારે સારી રીતે સિદ્ધ થઈ શકવા યોગ્ય છે, તેથી તે વિષય વિચારીયે. સર ઐઝાક ન્યુટને કૃળને પૃથ્વી ઉપર પડતા જોયું અને તુરંતજ પૃથ્વીમાં આકર્ષણ શક્તિ છે એવો નિયમ સ્થાપ્યો. આ નિયમની સાથેજ ન્યુટન સાહેબની દૃષ્ટિ સૂર્ય ઉપર પડી. અને ત્યાં પણ એવીજ આકર્ષણ શક્તિનો પ્રાદુર્ભાવ માન્યો. બસ પ્રોફેસર સાહેબના મનથી પૃથ્વી અને સૂર્ય પરસ્પર આકર્ષણ કરવા લાગ્યા. અને તે એ પ્રમાણે પૃથ્વી સૂર્યની ચારે તરફ ફરવા લાગી. આ રીતે પૃથ્વી તથા સૂર્યની આકર્ષણ શક્તિરૂપ હેતુથી પૃથ્વીની ગતિ સિદ્ધ થઈ, પરંતુ તે હેતુ યથાર્થ નથી કારણકે પૃથ્વીમાં આકર્ષણ શક્તિ હોય તો સવાલ એ થાય છે કે એ શક્તિ પૃથ્વીના સઘળા પરમાણુઓમાં છે કે કેવળ પૃથ્વીના કેન્દ્રસ્થ પરમાણુઓમાં છે? અગર કેન્દ્રસ્થ પરમાણુઓમાં આકર્ષણ શક્તિ હોય તો પૃથ્વીના ઢલવા સ્થાનમાં રાખેલી પથ્થરની ગોળી નીચે ગળડી

વિચરણના પ્રબંધ.

૯૯

પડવી ન જોઈએ, કારણ કે જે પ્રદેશમાં ગોળી રાખવામાં આવી છે તે પ્રદેશથી પૃથ્વીના કેન્દ્ર સુધી જેટલી રેખાઓ ખેંચવામાં આવશે તે સર્વમાં નાની રેખા તે બન્ને બિન્દુઓની વચલી સરલ રેખા બનશે. આકર્ષણ શક્તિનો એક એવો નિયમ છે કે જેમ ઓછે દૂર આકર્ષ્ય પદાર્થ હોય છે તેમ આકર્ષણ શક્તિનો પ્રયોગ વધારે બલવાન થાય છે અને જો વધારે દૂર હોય છે તો આકર્ષણ શક્તિનો પ્રયોગ બહુજ શિથિલ બને છે એટલા માટે પૃથ્વીના કેન્દ્રસ્થાનથી પથ્થરની ગોળી સુધી સરલ રેખાદ્વારા પહોંચેલી આકર્ષણ શક્તિનોજ વધારે બળવાન પ્રયોગ થવાથી ગોળી ત્યાંની ત્યાં સ્થિર જ રહેવી જોઈએ; પરંતુ તેમ થતું જોવામાં આવતું નથી હવે બીજો પ્રશ્ન લઈએ, ધારો કે પૃથ્વીના સઘળાજ પરમાણુઓમાં એવી શક્તિ છે અને એક બરાબર ચોરસ જગ્યા ઉપર એક પથ્થરની ગોળી સ્થિર મુકવામાં આવી છે જે કોઈ તરફ ઢળી પડતી નથી. કારણકે પૃથ્વીના ચારે તરફના પરમાણુઓ તેને એકસરખી રીતે આકર્ષતા હોવાથી તે સ્થિરજ રહે છે હવે થોડી વારે પથ્થરની ગોળીની પશ્ચિમ દિશા તરફની બે ત્રણ માટી ખોદી પૂર્વ દિશામાં મૂકવામાં આવી આથી પશ્ચિમ દિશા ઢાળ પડતી થઈ અને ત્યાંની માટી પૂર્વમાં આવવાથી પૂર્વ તરફની જમીન ઉચી થઈ એટલે પૂર્વ તરફની પૃથ્વીના પરમાણુઓ વધારે થયાં અને પશ્ચિમ તરફનાં ઓછાં થયાં આથી કરીને ગોળી અધિક આકર્ષણ શક્તિથી ખેંચાઈને પૂર્વ તરફ જવી જોઈએ, પરંતુ તેથી જુદીજ રીતે તે પશ્ચિમ ભણી ઢળી પડતી જોવામાં આવે છે આ પરથી સિદ્ધ થાય છે કે પૃથ્વીમાં માનવામાં આવેલી આકર્ષણ શક્તિ યથાર્થ નથી.

=જૈનમિત્ર.

પુરાણનો જંબુદીપ.

કુરૂક્ષેત્ર=ઉત્તર કુરૂવર્ષ=ઉત્તરસમુદ્ર પાસે દક્ષિણાંશે છે તે કુરૂવંશીઓનું સંકેત સ્થાન. શ્રંગવાનપર્વત=સાયાનપર્વતમાલા. આદતાઇપર્વત શ્રેણીની ઉત્તરમાં રહેલ બાઈકલ સરોવરને બારનોલની વચ્ચે.

હિરણ્યવર્ષ=સાયાનપર્વતમાલાની મધ્યનો ભાગ.

સ્વેતગિરિ=સાયાનપર્વતમાલાની દક્ષિણે રહેલ આદતાઇપર્વતની શ્રેણી ચીનની ઉત્તરે.

રમ્યગિરિ=આદતાઇથી દક્ષિણે ને થીયાન્શાન્ પર્વતની ઉત્તરનો પ્રદેશ.

નીલપર્વત=થીયાન્શાન્ (તે પાસે નીલવર્ષ જણાવે છે) (+) ચીનના વાયવ્ય ખૂણે-પૂર્વતુર્કસ્થાનની ઉત્તરે છે.

કેતુમાલવર્ષ=હિંદુકુશપાસેનું ક્ષેત્ર; અંગ ને રાઢનો પ્રદેશ.

ગન્ધમાદન=હિંદુકુશપર્વત.

ઇલાવૃત=હરા-જલ. ઇરાવતી પંજાબ કે બ્રહ્મદેશની નદી તે પામીરની માલાભૂમિ.

૧૦૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

મેરૂપર્વત=જે પર્વતશ્રેણી સાઇબેરીયાના ઉં પૂં ના મધ્યખુણેથી નીકળી ઇંગ્રેજી માન ચિત્રોનો સ્તાનોલોઇ ઇયાવ્લાનોઇ સાયાન્ પીમીરનો મધ્યભાગ આઇતાંગ હિંદુકુશ, કાશ્મીરના આગરના દક્ષિણ ભાગ ભાગી જઇ એશિયામાઇનાર પર્યંત ગયો છે ને એશિયાખંડના બે ભાગ કર્યા છે.

માલ્યવાનપર્વત=આદિતન તાગપર્વત.

ભદ્રાશ્વર્ષ=આદતીનતાગનીપૂર્વે-તીબેટના ઇશાનમાં ને ચીનથી (ઉં પૂં કાનસુનો પ્રદેશ.

નીલધપર્વત=પામીરનો સુસ્તાગ અથવા કારકોરમ.

હરિવર્ષક્ષેત્ર=કાશ્મીરની ઉત્તરે કારાકોરમ પાસેનો પ્રદેશ.

હીમકુટગીરી=

કિંપુરૂષક્ષેત્ર=વર્ષ=કાશ્મીર.

હીમવાનપર્વત=

ભરતક્ષેત્ર=કુમારિથી ગંગા સુધી. નવમ દ્વીપ તેની ઉત્તરમાં ચીન છે.

જાંબુનાદ=તીબેટની મોટી ચાંચુ નદી.

સિન્ધુ=સિન્ધુ, ચક્ષુ=આસુદરીયા, અક્ષિ=એકસુસનદીઓ.

દ્વીપ(દોઆપ) જલમાથે, શક=ચક્ષુઅક્ષિમધ્યે, સગિદ્યાના-ગ્રીક.

જંબુદ્વીપ=કોઇસાગ, લક્ષદ્વીપ=સિન્ધુસાસુદરીયા મધ્યે.

ધાતકીખંડ-પંજાબ, ઇંદ્રદ્વીપ=પ્રચ્છદેશ, ઋક્ષ=અમરકટકમાલ ભૂમિ.

ઉત્તરોત્તરે=અફઘાનિસ્તાન વિગેરે; તામ્રપર્ણ=સિંહલદ્વીપ.

ચક્ષુ-અક્ષિ=જલ, મયુરાક્ષિ=મેર જેવું પાણી.

સાત પર્વતો—

હિમાલય=હિમાલય.

પારિપાત્ર=વિંધ્યાચલ.

શક્તિ=

મહેન્દ્ર=એડિયાનો નિલગીરી.

વિંધ્ય=મધ્ય પ્રદેશની પર્વતની શ્રેણી.

સંહ્યાદ્રિ=પશ્ચિમઘાટ તરફની શ્રેણી.

મલય=દક્ષિણનો આનામલ પર્વત.

લીં માકડનેલ, અને નેકીથ.

આદર્શ જૈન કેવો હોવો જોઈએ.

૧૦૧

આદર્શ જૈન કેવો હોવો જોઈએ.*

(લે. વાડીલાલ મોહોકમલાલ શાહ બી. એ.)

રત વર્ષમાં આજઢીન સુધી અવનવા અત્યુત્તમ આદર્શો આજે ખનાર, આજેખી જીવનમાં લેજાવનાર, અને તે આદર્શમય જીવનનું સ્વર્ગીય નાવસંસારસાગરમાં અંપલાવી પ્રકીર્ણ રીતે પાર ઉતારનાર, પરમપૂજ્ય મહર્ષીયોના કર્ણપ્રિય અને જાજ્ઞવલ્ક્યમાન નામો આપણે સાંભળ્યા છે, અને તેથી આપણે એમ અનુમાન બાંધી શકીએ કે ભારતમાતાને જેટલા આદર્શ પુત્રોની માતા થવાનું માન મળ્યું છે તેટલા આદર્શ પુત્રોની માતા થવાનું માન ભાગ્યે કોઈપણ દેશને મળ્યું હશે. ગમે તે ધર્મ દેવો, ગમે તે ન્યાત જીવો અગર ગમે તે સોસાયટી તપાસો, ત્યાં તમોને જરૂર એકાદ-બે ઉત્તમ હીરા હાથમાં આવ્યા વગર નહીં રહે. તેમાંએ સૌથી વધારે આદર્શ રત્નો ઉત્પન્ન કર્યાનું માન તો જૈન કોમનેજ આપી શકાય. આ એવું નવન સત્ય છે કે જૈનશાસ્ત્રના સ્કેજ પણ અભ્યાસીને તરતજ માલુમ પડી આવશે, તેના ઘણાજ કારણો છે. (૧) જૈન ધર્મ એક ઘણાજ પુરાતન ધર્મ છે. નથી જડતી તેની આદિ કે નથી ખોળી શકાતું એનું પ્રેરકત્વ. નહોતી થતી એના અનુયાયીઓની ગણતરી કે નહોતી એની જ્ઞાન ક્રિયામાં ઉણપ. એક અતિ વિશાળ ઉદ્ધિની માફક એ ધર્મ ચારે સીમાઓમાં પોતાનો પ્રેમપ્રકાશ પાડી ભારતપુત્રોને અહીંસાના અનુપમ ઝરામાં સ્નાન કરાવી પવિત્રતાની પરાકોટીનું પાન કરાવતો હતો. જેમ સમુદ્ર, હજારો અમૂલ્ય મોકિતકના જનેતા હોવાનું માન ધરાવે છે તેમ, આ અતિ વિશાળ વીર-શાસન પણ હજારો આદર્શ વીરોના જનેતા હોવાનું મહાભાગ્ય ધરાવે છે. પછી કયાં આદર્શ રત્નોની ખોટ હોય ? (૨) જૈનેને આદર્શત્વના શિખરે સહેલ કરવાને જોઈતી સર્વ સામગ્રી મળી શકતી. કારણ પહેલાના વખતમાં રાજ્ય કારભાર, રાજ્યધુરા અને રાજ્યાવહન પણ તેમનાજ હાથમાં હતું. આપણો ધર્મ ક્ષત્રિયોનો ધર્મ હતો અને એ જૈન નરાધિપો અને જૈન મંત્રીયો જ આપણા આદર્શ જૈનો હતા. નહીં કે તેમનામાં રાજ્ય કરવાના શુભો હતા તેથી; પરંતુ તેમનામાં સાથે સાથે સાચા જૈનત્વના પણ પુરા શુભો હતા. વળી તીર્થંકર વાણી અને ગણધર બુદ્ધિથી શુભાયેલા આપણા વિશાળ શાસ્ત્રોનું હંમેશનું વાચન, મનન અને પરિણમન પણ સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ કરાવવા માટે સમર્થ છે. આ બધાએ કારણો જૈનોમાં ઘણા આદર્શ રત્નો હતા એના

* (શ્રી જૈન બાળ મીત્ર મંડળ તરફથી લખાયેલ ઇનામી નીબંધ)

૧૦૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

સ્પષ્ટીકરણ માટે પુરતા છે. આદર્શત્વને આ પ્રમાણે સમજ્યા પછી હવે આદર્શ જૈન કેમ થવાય, તે વિષે વિચાર કરીએ.

આદર્શ જૈન હંમેશા સમ્યક્વાલિમુખ હોય, સંસારમાં રહી સંસાર કારણીભૂત બાહ્યાભ્યંતર ક્રિયા સેવતો થકો હંમેશા તેની વૃત્તિઓ સમ્યક્ત્વ તરફ પલોટાવી જોઈએ. તેનું સંસારી કાર્યમાત્ર પશ્ચાત્તાપપૂર્વક થતું હોય. જેમ જળમાં કમળ રહે છે પણ જળને સ્પર્શ નથી કરતું તેવી રીતે સંસારી જીવ સંસારમાં રહ્યા છતાં સંસારથી બાહ્ય થવા પ્રયત્ન કરે. દુનિયાની ક્ષણિકતા અને જીવની અમરતાનું ભાન થાય એટલે વૈરાગ્ય આવે, અને વૈરાગ્યની વૃદ્ધિ થતાં જ ને વસ્તુ જેવી છે તેને તેવીજ નિહાળે એટલે સમ્યક્ત્વ પેદા થાય. સમ્યક્ત્વ એટલે સમ્યક્દર્શન, સમ્યક્જ્ઞાન અને સમ્યક્ચારિત્ર. સમ્યક્ત્વ એટલે આત્માનું ખરું ભાન તેજ સર્વ પ્રકારના પાપ ધોવા માટે તીર્થંરૂપ છે, અને આત્માની અનંત શક્તિઓના વિકાસ માટે સહાયરૂપ છે. વળી આદર્શ જૈન હંમેશા પરમાત્માનીજ ભાવના ભાવે. પોતાના આત્માને પહેલાં અંતરાત્મા બનાવે અને એ અંતરાત્માને પરમાત્મા બનાવવા માટે યથાશક્તિ પ્રયાસ કરે.

આદર્શ જૈનને નિરંતર શાસ્ત્રનો અભ્યાસ ચાલુ રહેવો જોઈએ. શ્રુતજ્ઞાન એ સમ્યક્ત્વની સાધનાનું બીજું દ્વાર શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે, ધર્મના પુસ્તકોનું અધ્યયન એ તેનો જીવનમંત્ર હોવો જોઈએ. સાહિત્યનો શોખ અને કુદરતીજ હોય. કહ્યું છે કે રાજા મહારાજાઓ કરતાં પણ અધિક પૂજાસ્થાન હંમેશા પડિતોજ હોય છે. એટલે આપણો આદર્શ જૈન પણ ન્યાયમ વિગેરે સઘળી વાતોનો બાણ હોય કે જેથી તે પોતાનું અને પરનું કલ્યાણ કરી શકે.

શાસ્ત્ર વાંચન જોડે શ્રદ્ધા તો જોઈએજ. કારણ શ્રદ્ધા વિના જ્ઞાનનો ઉદ્ભવજ નથી. શાસ્ત્રમાં પણ ચોક્કસ કહ્યું છે કે પહેલાં, શ્રદ્ધા ત્યારપછીજ જ્ઞાન. આદર્શ જૈનમાં શ્રદ્ધાપૂર્વક, શાસ્ત્ર વાંચન મનન અને પરિશીલન હોવું જ જોઈએ. શ્રદ્ધા વડેજ જ્ઞાનના સઘળા આચારો સચવાય છે, જ્ઞાનનું અહુમાન થાય છે. જ્ઞાનાવરણીય દોષોનો નાશ કરી શકાય છે અને શ્રદ્ધાથીજ સમકિત દ્વાર ખુલા થાય છે. માટે સઘળું જ્ઞાન શ્રદ્ધાપૂર્વકજ હોવું જોઈએ.

આટલી આદર્શ જૈન માટેની માનસિક જીવનની વ્યુત્પત્તિ દોરાર્ધ કારણ હંમેશાં “ મન સાધ્યું તેણે સઘળું સાધ્યું ” એ નિયમ પ્રમાણે મન નિર્મળ હોય તોજ સંસારી જીવ માટે આવશ્યક બાહ્યાચારોમાં નિર્મળતા આવે. હવે આપણે આપણા આદર્શ જૈનના સાંસારીક વ્યવહારો તરફ પીછી ફેરવીએ.

આદર્શ જૈન સાંસારી જીવ હોઈ સંસારીક ઉપાધિમાંથી કદાપિ બચી શકે નહીં એ વાત ખરી, છતાં પણ જેમ અને તેમ ન્યારો રહી સંસારની અંદર કેવળ ધર્મકરણી માટે પોતાનું જીવન વ્યતીત કરે અને ધાર્મિક કાર્યો કરવામાંજ મશગુલ

આદર્શ જૈન કેવો હોવો જોઈએ ?

૧૦૩

બને. ઉદરનિર્વાહ કરવા માટે દ્રવ્યોપાર્જન કરવું પડે તથાપિ એ મહાપુરૂષ તો હંમેશાં ન્યાયથીજ પૈસા પેદા કરવાના રસ્તા યોજે. એનો સઘળો વૈભવ ન્યાયસંપન્ન જ હોવો જોઈએ. “ન્યાય સંપન્ન વિભવ” એ સૂત્ર જૈન ધર્મનું પ્રથમ અંગ છે. એ ધર્મને ગ્રહણ કરનાર જૈનોની હાલની સ્થિતિ નીહાળીશું તો કાંઈ જુદોજ વર્તાવ જણાશે. આજે જૈનો માથે અનીતિથી પૈસા પેદા કરવાનું કલંક છે. ભારતવર્ષની અંદર વાણિજ્યમાં પ્રથમ પદ ભોગવતી જૈન કોમ અત્યારે પૈસાની ગુલામ બની ગઈ છે. પૈસો કોઈપણ પ્રકારે પ્રાપ્ત કરવો એ તેનું ધ્યેય થઈ પડ્યું છે. જોતા નથી તેમાં ન્યાય કે અન્યાય, દોષ કે ગુણ, નીતિ કે વ્યવહાર. આદર્શ જૈન આ નીતિથી તદ્દન નિરાજો હોય, તેનાથી કોઈને છેતરાય તો નહીંજ. ન્યાયમાર્ગે ભલે ગમે તેટલું દ્રવ્ય એકઠું કરે; પરંતુ ન્યાયનું લીલામ કરી, ખુલ્લે હાથે લોકનાં ગળાં રેંસી એક પાઈ પણ ન મેળવે, આદર્શ જૈનનો ‘ન્યાય સંપન્ન વિભવ:’ એ પહેલો આદર્શ હોવો જોઈએ.

આદર્શ જૈન ઉછાંછળી બુદ્ધિવાળો ન હોય, સ્વપરનો ઉપકાર કરવામાંજ અહોભાગ્ય માનતો હોય અને પારકાં છિદ્રોને જોળવાની તેનામાં સ્વપ્ને પણ બુદ્ધિ ન હોય. ધર્મની બાબતમાં ઉછાંછળી બુદ્ધિ કદિ પણ કામમાં નથી આવતી. તેને માટે તો હાથો અને ઠરેલ માણસ જોઈએ અને તેને સારાખોટાનો વિવેક કરતાં પણ આવડવો જોઈએ. તેની મગજશક્તિ એવા અનુભવરૂપી અન્નથી વિકસેલી હોવી જોઈએ કે જે અનુભવના પ્રભાવ વડે તે કોઈપણ બાબતનો દીર્ઘદૃષ્ટિયે વિચાર કરવા કૃતેહમંદ થાય. શાસ્ત્રમાં મનુષ્યના ત્રણ ભાગ પાડ્યા છે, અને તેને નાવ જોડે સરખાવ્યા છે. પહેલું પત્થરનું નાવ. જે પોતે પણ ડુબે અને આશ્રિતોને પણ ડુબાડે. બીજું કાગળનું નાવ કે જે પોતે તરે નહીં અને બીજને તારે નહીં, અને ત્રીજું કાષ્ટનું નાવ કે જે પોતે પણ તરે અને તેના સઘળાં આશ્રિતોને પણ તારવા સમર્થ થાય. આપણો આદર્શ જૈન કાષ્ટના નાવ સમાન જોઈએ. જેથી તે પોતે તો તરે પણ તેનું અવલંબન કરનારાઓને પણ તારે. વળી તેનું હૃદય સાગર જેટલું પહોળું અને ગંભીર જોઈએ, પારકી વાત તે કદાપિ ઉઘાડી ન પાડે અને હંમેશાં વિશ્વાસપાત્ર થવાના પ્રયત્નો કરે. તેની શ્રોત્રેન્દ્રિય, સદુપદેશ સાંભળવાને અર્થે હોય, નહીં કે ખોટી નિંદાઓમાં ભાગ લેવાને અર્થે. તેની જિહ્વા, સદુપદેશ દેવાને અર્થે હોય, નહીં કે ચાડી ચુગલી કરવાને માટે. ઇંગ્રેજીમાં કહેવત છે કે— “Give thy ears to all but thy judgment to none” એટલે સૌનું સાંભળે પણ પોતાનો અભિપ્રાય તો કોઈને પણ ન આપે, જેથી કરી કોઈને પણ વિના કારણે ખોટું લગાડવાના પ્રસંગોમાંથી તે બચે.

વળી તે લોકપ્રિય થવા માટે પણ હંમેશાં પ્રયત્ન કરે, કારણ શાસનસેવા અને લોકપ્રિયતાની ગાંઠો એટલી બધી મજબૂત બંધાયેલ છે કે શાસન સેવકને લોકપ્રિય

૧૦૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

થવું જ પડે. અસલના આચાર્યો શાસન ધૂરાનો અથાગ ભાર હંમેશા લોકપ્રિય જૈનોને જ સોંપતા હતા. જેથી શાસનની પ્રભાવના થાય અને સેવાના ઉત્તમોત્તમ ફળ જનતા આપે. લોક પ્રિયતાના ગુણવડે, આદર્શ જૈનનું આદર્શત્વ ઘણું દર-જા સહેલું થઈ પડે છે માટે એ ગુણ ઘણા જરૂરીયાતનો છે.

આદર્શ જૈન પ્રાચે કરી શાંત પ્રકૃતિ વાળો હોય, કદાપિ કોઈના ઉપર ગુસ્સે ન થાય અને કોઈને ગુસ્સે થવાના પ્રસંગો પણ ન આપે. પોતાનો સહજ સ્વભાવ જ એવો હોય કે, પાસેનું સઘળું વાતાવરણ પણ શાંતિમય બની જાય, અને તેના સમાગમમાં આવતાં સઘળા જીવોને શાંતિ મળે. સૃષ્ટિને આંગણે સારામાં સારો આવકાર શાંત જીવોને જ મળે છે. હમણાં હમણાંજ કેટલાક શાંત મનુષ્યોએ આખી દુનિયાનું નેતૃત્વ લોગવ્યું છે. માટેજ મહોટા અને આદર્શ મનુષ્યોમાં શાંતિનો ગુણ તો હોયજ.

આદર્શ જૈન હંમેશાં દયાળુ હોય. આ ગુણના યથાવિધ સ્પષ્ટીકરણ માટે જૈન શાસ્ત્રોમાં એટલું બધું લખ્યું છે કે પાનાના પાના ભરાય તોએ આરો ન આવે. દયા અને અહિંસા લગભગ એકમય હોઈ આપણે એ બંનેને સાથે લઈશું. દયા ધર્મનું મૂળ છે એટલે હરકોઈ પ્રાણી તરફ દયા બતાવવી તે દરેકની ફરજ છે. ગમે તો તે પ્રાણી નહાનો હોય યા મહોટો હોય, એકિંદ્રીય હોય વા પંચેદ્રીય હોય તો પણ તે બધાને આદર્શ જૈન અભયદાન આપે. કોઈ પણ જીવની હિંસા કરતો તે અચકાય. અહિંસા, સંયમ અને તપ ઉપર તો આખા જૈન ધર્મનો આધાર છે. જૈન ધર્મ એટલેજ અહિંસા અને જૈનો એટલેજ અહિંસાનો નમુનો ‘અહિંસા પરમે ધર્મ’ એ આપણા આદર્શ છે, આપણા શાસ્ત્રનો પ્રથમ સિદ્ધાંત છે અને આપણા શાસનનો પ્રથમ સ્થંભ છે. અહિંસા વિનાનો જૈન ધર્મ સંભવેજ નહીં. આજ કોઈ પણ જૈન છાતી ઠોકરીને કહી શકશે કે નહાનામહોટા જગતના સર્વ જીવોને અભયદાન આપવામાં જૈનોએ જેટલી બાથ લીકી છે અને જેટલી શક્તિ કેળવી છે તેટલી તો કોઈ પણ ધર્મના અનુયાયીઓએ કેળવી નહીં હોય. આદર્શ જૈનની મુખ્ય ફરજ એ છે કે પોતે તો મન વચન અને કાયાથી અહિંસા પાળે પરંતુ આખા જગતને પણ અહિંસાના નિર્મળ ઝરામાં સ્નાન કરાવી પુનિત બનાવે. જગતનું ભલું દયા માર્ગથી જ થશે. દયા નહીં હોય ત્યાં મનુષ્યત્વ નહીં સંભવે. દુનિયાને હાલ એક અહિંસાની હાકલ મારનાર વ્યક્તિની ખાસ જરૂર છે અને તે જરૂર આપણા આદર્શ જૈન પુરી પાડશે. અહિંસા રૂપી નાવનું સુકાન તેજ લેશે અને અહિંસાનું સૂત્ર પણ જગતને તેજ શીખવશે. આદર્શ જૈનની સઘળી પ્રવૃત્તિયો દયા અને અહિંસામય હોય.

આપણા આદર્શ જૈનમાં ક્ષમાભાવનો ઝરો તો હંમેશાં વહ્યાજ કરે. તે કદાપિ કોઈની સામે વેરભાવની દૃષ્ટિયે નજ જુવે કે વેર લેવાની આશા ન રાખે.

આદર્શ જૈન કેવો હોવો જોઈયે ?

૧૦૫

હંમેશા તે પર અપરાધ ભૂલી જઈ ક્ષમા આપવા તૈયાર થાય. તેનો આદર્શ એજ હોય કે—‘ક્ષમા વીરસ્ય ભૂષણમ્’ ! ક્ષમા માટે આપણા ચરમ તીર્થંકર ભગવાન મહાવીરનો દાખલો હંમેશા મનન કરવા જેવો છે. ક્ષમા એ મનને કાબુમાં લાવવા માટે ઉત્તમ સાધન છે. જો મનને જીતવું એ મનુષ્ય માત્રની ફરજ હોય તો ક્ષમા આપવી એ પણ મનુષ્ય માત્રની ફરજ હોય. આત્માના પરિણામોની નિર્મળતા એ ક્ષમા—સમતા આદિ ઉચ્ચ ગુણો ઉપર વધુ આધાર રાખે છે. માટે આત્માનું ઇષ્ટ ઇચ્છનાર આપણા આદર્શજૈને હંમેશા આવા ગુણો કેળવવા જોઈયે.

આદર્શ જૈન હંમેશા ગુણાનુરાગી હોય. તે હંમેશાં બધામાંથી ગુણો મેળવવાજ પ્રયત્ન કરે. જ્ઞાન ઉપાર્જન કરવામાટે ગુણાનુરાગીતાની ખાસ જરૂર છે. તે હંમેશાં ગુણી જનનું બહુમાન કરે, વિનય કરે અને તે પ્રકારેજ તેના ગુણની પ્રાપ્તિ કરે.

આદર્શ જૈન એટલે આદર્શ દેશવિરતી અને દેશવિરતી ધર્મને ગ્રહણ કરનાર, હરઘડી સર્વ વિરતીની ઇચ્છાવાળો હોય અને સમય આવે સર્વ વિરતીને ગ્રહણ કરનાર હોય. તેનામાં સર્વ વિરતીની ભાવના ઠાંસી ઠાંસીને ભરી હોય. કદાચ શક્તિની મંદતાને લઈ સર્વવિરતી ન લે તોપણ સર્વ વિરતીઓની અનુમોદના કરવાનું તો જરાપણ ચૂકે નહીં.

આદર્શ જૈન સંસાર વ્યવહારોને શાસ્ત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે શુદ્ધ રીતે મોહ વિના સેવે, શ્રાવકના સઘળા ગુણોનું પાલન કરે, પોતે વધુ પાળી શકતો નથી એ માટે પશ્ચાતાપ કરે અને જેમ બને તેમ વહેલું સમકિત પદ લેવા માટે વખત આવે સર્વવિરતી ગ્રહણ કરે કે જ્યાંથી પોતે જ્ઞાન, દર્શન ચારિત્ર શુદ્ધ કરી, મોક્ષ રમણીને વરે. જૈનના આદર્શતાની પરાકોટી એટલે આત્માનો મોક્ષ અને તેને માટે થતા પ્રવાસો તે એનું ધ્યેય. આદર્શ જૈનનું આદર્શત્વ ત્યાંજ સમાયેલું છે, અને એ આદર્શ ને ખીલવવાની શક્તિ પણ ઉપર કહેલા ગુણોને ખીલવવાથીજ મળી શકે છે. માટે સર્વ આદર્શ જૈનોએ ઉપર કહેલા ગુણોને અક્ષરશઃ પાળી સમ્યક્ત્વના ધ્યેયને વધુ સહેલો બનાવવો જોઈયે. અટલું થાય એટલે આદર્શજૈન કહેવાય. ખીજા જૈનોને આદર્શ મળે અને તેને અનુસરે. એ આદર્શ જૈન ખીજાઓ માટે એક ઝગહગતી દીપિકા બને. તેની તેજોમય જ્યોતથી અંજાઈ—તેની રમ્યતાથી બે ઘડી આનંદ પામી જગતના સર્વ પામર જીવો તેની તરફ આકર્ષાય, તેની કોટે બાધી પડે અને તેને અનુસરે.

લેખક.

વાડીલાલ મોહોકમલાલ શાહ. બી. એ.

૧૦૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

મંત્રી મુદ્રા.

“ એક ઐતિહાસિક ઘટના. ”

પ્રકરણ ૧ લું = “ વનકીડા. ”

સ્વીસન પૂર્વે ૪૧૦માં હિન્દુસ્તાનના ઇતિહાસના પાના નિરખતાં અનેક દૈવી વ્યક્તિના અસ્તિત્વનો આપણને પરિચય થાય છે. તેની પૂર્વકાલના ચાલતા આવેલા દૈવી જીવનને આ સદીયે પણ બહુજ સારી રીતે પોષણ આપવાનું ઇતિહાસ અજવાળું પાડે છે. તે અર-સામાં પ્રજા આબાદ-સુખી હતી, મનુષ્યો નીતિમય અને વિચારશીલ હતા. રાજ્ય વ્યવહાર રાજા પ્રજાની ઐક્યતાથી તથા પાંચત્રપણે ચાલતો હતો.

વસંત રૂતુનો સમય હતો, દિશાઓ આરે તરફથી સુગંધિત થઈ રહી હતી, વૃક્ષઘટા શોભા પૂર્ણ બની રહી હતી, જામરો આનંદમાં મસ્ત બની માલતા હતા, અંવનવા બનાવો પણ માનુષી જીવનમાં હર્ષોદ્દાસ પ્રગટાવતા હતા. અને કોયલો પણ પંચમ સ્વરના નિનાદ વડે વનને અદ્વૈતાનંદમય બનાવી રહી હતી. આ પ્રસંગે પાટલીપુત્ર નગરના કીડાવનમાં સહસાવધિ લોકો આનંદલોગ કરતા હતા, કોઈ ગાતા હતા, કોઈ નાચતા હતા, કોઈ કુદતા હતા અને કોઈ તો આગંતુક જન-સમુદાયને એકદમ આકર્ષી પોતાની સાથે ખેલવા માટે આમંત્રણ કરતી હોયની શું ? એવા ચલસ્વભાવવાલા વિવિધ રંગી ઝાડો અને ફુલોને જોવામાં તદ્દીન બન્યા હતા. કંમે લોકોમાં આનંદની મધુર લહરીયો રેલમછેલ કરવા લાગી ! ખરેખર સૃષ્ટિના નૈસર્ગિક સૌન્દર્યમાં કોણ સુગંધ ન બને ?

દિવસનો ત્રીજો પહોર પૂર્ણ થતાંજ લોકોની મેદની ઘટવા લાગી, ને દરેક મનુષ્ય પોતપોતાના ઘર પ્રત્યે ચાલવા લાગ્યા, ટુંક સુદત પહેલાં જે વન, જન સમૂહના કોલાહલથી શબ્દગ્રસ્ત લાગતું હતું, તેમાં હવે માત્ર ઝાંણો ગુણગુણ શબ્દ સંભળાતો હતો. હવે તો વનની શાન્તિનો ભંગ કરનાર માત્ર એક યુવકમંડળ પણ સહાસ્ય વદને વનમાંથી બહાર નીકળી ગ્રામ પ્રત્યે ચાલવા લાગ્યું, અને ગામમાં પ્રવેશ કરી, કેટલોક રાજમાર્ગ ઓળંગી, એકદમ એક સુન્દર મકાનની નીચે જઈ અટક્યું. આ યુવક મંડળની ગતિનો રોધ થવાનું કારણ એક આછી ઓઠણીમાં ચમકતી સ્ત્રીનો શબ્દ હતો, તે સ્ત્રી, મંડળમાં દીપી નીકળતા એક કામદેવ સ્વરૂપ કુમાર પાસે જઈ, તેની સાથે કેટલીક વાતચીત કરી, અને તે તેજસ્વી કુમારનો હાથ પકડી, પોતાના મહેલમાં ચાલી ગઈ.

મંત્રી મુદ્રા.

૧૦૭

પ્રકરણ ૨ જી.

સ્નેહબંધની પાશ.

રાત્રીએ પોતાની સાડી પૃથ્વીપટમાં પાથરી હતી, અહિં તહિં ભટકીને થાકી ગયેલા પક્ષીઓ, પોતાના બચ્ચાંને ગોદમાં રાખી શાંત ચિત્તથી નિદ્રાનો ભોગ લેતા હતા.

ચાર ઘડી રાત્રી જતાં એક આલીશાન રાત્રી ભુવનમાં આરામ પલંગ ઉપર એક યુવતિ ખિન્નવદને બેઠી હતી. તેણીની સામે એક યુવક પણ બેઠો બેઠો શૂન્ય ચિત્તે કાંઈક શોધી રહ્યો હતો, :આનંદમંદિરનો મધ્ય ભાગ ફરનીચરથી મોહક બન્યો હતો, અને મધ્યમાં ગોઠવેલ દીવો ઉંચા ડોકીયાં કરી યુવક-યુવતિને ચમકાવતો હતો.

આ યુવક યુવતિના હૃદયમાં અસ્થિરતા અને મુખ ઉપર લજ્જાની સંપૂર્ણ છાયા હતી. બન્ને બોલવાને તલસી રહ્યા હતા, પણ શબ્દો હોઠ પાસે આવતાજ વિલંબ થતો હતો, આથી પ્રથમ કોણ બોલશે તે સમજી શકાતું ન હતું.

અંતે આ મૈત્ર સહન ન થઈ શકવાથી યુવતિ પોતાના તીવ્ર કટાક્ષને રંગીલા યુવક પર નાખતી સહાસ્ય બોલી કે-મંત્રીપુત્ર ? આપ કેમ બોલતા નથી ? ક્ષણવાર સુધી યુવતિને પોતાના પ્રશ્નનો ઉત્તર મળ્યો નહિં એટલે તે અધીરાઈથી ફરીવાર બોલી કે-અમારા અતિથિ બની આમ અબોલા રહેવાથી કેમ ચાલશે ? બોલો જોઈએ-મારું હૃદય તમોને હંમેશના અતિથિ બનાવવાનું કહે છે તો તેમ બનશે ?

આ કોયલના ટહુકાર જેવા પ્રેમભીના સ્વરથી અને શબ્દ ચમકથી યુવકની વિચારમાળા તૂટી પડી, અને સ્વસ્થ ચિત્ત કરી તે હાસ્ય કરતો બોલ્યો કે રમણી, મારે ને તમારે પરસ્પર ઓળખાણ ન હોવા છતાં પણ તમો મને આટલો આદર-સત્કાર કેમ આપો છો ?

મહાશય ! આપના પ્રશ્નનો ઉત્તર આપને સ્હેજે મળી શકે તેમ છે, પરંતુ મારા પ્રશ્નનો પ્રથમ ખુલાસો કરો. યુવકની વાતને વમળમાં નાંખતાં યુવતીએ મીઠું આમંત્રણ કર્યું.

આ સ્થાન જોતાં સ્ત્રીઓના સહવાસવાળું છે ? કોઈ પણ પુરૂષ દેખાતો નથી. જેથી અહિંની વિચિત્રતા કાંઈ સમજી શકાતી નથી, વળી તમો મને બંધવવા માગો છો તો સ્થાનનાં પરિચય વિના હું કેમ વચન આપી શકું ? આટલું બોલી તે યુવકે તે સ્ત્રી સામે દૃષ્ટિ નાંખી.

મહાપુરૂષ ! આવેલ અતિથિને પોતાની પરિસ્થિતિથી દુર રાખી ઠગબાજી

૧૦૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

દેખાડવી એ સજ્જનતાનો ધર્મ નથી, તો હું સત્ય કહું છું કે આ સ્થાન તે વેશ્યાનું વિલાસભુવન છે, યુવતીએ આંખમાં મદની ખુમારી લાવી હૃદય ખાલી કરી સરળ ઉત્તર આપ્યો.

વેશ્યાનું સ્થાન એ ઘણું કુકર્મવાળું હોય છે ત્યારે તમારી દરેક વ્યક્તિમાં સરળતા ને શુદ્ધ પ્રેમ કેમ અનુભવાય છે, વિસ્મય પામતા યુવકે પ્રાસંગિક જાણ પાથરી.

આપ કહો છો તે સત્ય છે. વેશ્યાનું કૃત્ય પ્રચંડ પાપ છે. વેશ્યાઓ સ્વોદર પોષણ માટે સંગીત, કે નીચવૃત્તિરૂપી બે માર્ગને અવલંબે છે, તેમાંની સંગીતવૃત્તિવાળી વેશ્યાઓ સંતોષથી સદાચાર પાળે છે, ને નીચવૃત્તિવાળી વેશ્યાઓ પણ ભૂલ કરતાં હંમેશા મનમાં સંકોચાય છે-પીડાય છે-દુઃભાય છે, અને અનુકૂળ સાધનોની પ્રાપ્તિના અભાવે અક્ષમ્ય ભૂલ કર્યે જાય છે. પણ સાનુકૂળતા પ્રાપ્ત થતાં પોતાની નીચવૃત્તિને તિલાંજલી આપે છે.

વેશ્યાએ બ્રમરૂઝ કરતાં ટકોર કરી મૌન પકડ્યું, વળી ખીજ પળમાં ગર્જના કરતી બોલી ઉઠી કે, મહાશય! આ દેહ સત્ય પ્રેમનો ભૂખ્યો છે, કંહો હવે આ ધરના અતિથિ બનવા હા પાડશો? આ વખતે વેશ્યાના મુખ ઉપર અનેરો ઓજસ ઝળકતો હતો.

કોશ્યા! તમારું કહેવું સર્વથા સત્ય હશે; પરંતુ તમોને શું ઉત્તર આપવો તેનો નિશ્ચય હજી મારા મનમાં થયો નથી, શું ચવાયેલું કોકડું ઉઠેલતાં યુવક સપાટામાં એટલા શબ્દ બોલી ગયો.

યુવતિની રંગેરંગમાં ઝનુન હતું, તેની કોમલ દેહલતા કંપતી હતી, તે મંત્રી પુત્રનો અધુરો ઉત્તર સાંભળીને તેના હાથને પોતાનાં હાથમાં લઇ બોલવા લાગી કે શું હજી તમોને મારાપર અવિશ્વાસ આવે છે? સુર પુરૂષો વિદ્યામાંથી પણ રત્ન લઇ લે છે એ નીતિ સૂત્રાનુસારે જીગરથી ચાહનાર સ્ત્રીરત્નનું આતિથ્ય ન સ્વીકારી શકો એ શું તમારી જેવા ચતુર પુરૂષને ઉચિત છે? શું મનમાં દુઃખ પામતી ને અનાચારમાં પ્રવૃત્ત એક સુંદર બાળાનો ઉદ્ધાર કરવા તમારું મન ના પાડે છે? અધમ રસ્તે ચડેલીને અધમતામાં રીબાવી રાખવી કે રસ્તેથી સન્માર્ગમાં આવતી હોય તો આવવા દેવી? કહો, તમારું હૃદય શું કહે છે?

હું તો તમારા સહવાસમાં અન્ય પુરૂષને નહિં ચાહવાને હૃદયમાં ચોક્કસ કરી ચુકી છું, હું મંત્રીપુત્રનેજ વરી ચુકી છું, તમોજ મારું સર્વસ્વ છો, તમો સુંદર યુવક હોવા છતાં એક પ્રેમભૂખી નિર્દોષ યુવતિનું હૃદય ન સમજી શકો એ કેવી નવાઈની વાત છે? વધારે ન સતાવતાં સત્વર જવાબ આપો અને આ કોશ્યા આ હૃદયની સદાના અતિથિ થવાની હકારનીજ માત્ર રાહ જોઈ રહી છે.

મુખ જેવા માત્રથી તમારી શુભ ભાવના સ્પષ્ટ સમજી શકાય છે, ને હું

મંત્રી મુદ્રા.

૧૦૯

તમારા કથનથી વિરૂદ્ધ જવાને ઇચ્છતો પણ નથી. તેના પ્રત્યક્ષ પુરાવામાં તમને જોતાં માફ મન આકર્ષાય છે, એટલું બસ છે, તો કોણ આ યુવાવસ્થાની અનુકૂળ સામગ્રીનો લાભ ન લઈ શકે. પણ.....

આટલું બોલી મંત્રીપુત્ર ગમગીન થઈ એકદમ વિચારમાં પડી ગયો.

“ પ્રિયતમ ! આપ એકદમ બોલતા કેમ અટકી ગયા ? કોશ્યાને કબુલત આપવામાં મંત્રીપુત્રને શો અંદેશો રહે છે ? આપના સહવાસનું સુખ ભોગવનાર કોઈ સુંદર રમણી રત્ન આપનું મન પ્રથમથી ખરીદી લીધું છે કે શું ? કે પંચાવન મણનો પથ્થર છાતી ઉપર મુકી મારી આશાના અંકુરાને છેદી નાખો છો, આ શબ્દો કહેતાં કોશ્યાએ એક હૃદયવેધક નિઃશ્વાસ મૂક્યો.

તારા જેવી ગૃહલક્ષ્મી ચાંદલો કરવા આવવા છતાં ક્યો નિર્ભાગ્યશેખર મોઢું ધોવા ચાલ્યો જાય; પરંતુ.....યુવકને ઉત્તર આપવામાં ગુચવણી થવાથી વળી મૌન પકડ્યું.

હૃદયેશ ! તો પછી મને કાં સંતાપો છો ? ખરેખર માફ કેવું દુર્ભાગ્ય કે તમારી જેવા ઉત્તમ પુરૂષને પામીને પણ હું તો હતાશજ બની રહું,—આપને મારી માગણી કબુલવામાં શી હરકત છે તે તુરત જણાવો, કે આ હતભાગિની અબળા પછી (પોતાનો નિર્ભાગ રસ્તો—સબળ રસ્તો શોધે અંતીમ માર્ગ દેયે) સબળને શરણ જવા તૈયારી કરે. યુવતિએ આવેશમાં આવી પ્રેમ અને યમની મધ્યમાં જાંપલાવ્યું—દિગ્દર્શન કરાવ્યું.

કોશ્યા ! ખરેખર તું રમણી રત્ન છે, તું અધીરી શામાટે થાય છે, તું કહે છે તે વાત હું કબુલ કરું છું. માત્ર મારા પિતાજીને તથા માતાજીને જણાવવું જોઈએ. યુવકના આ શબ્દો કોશ્યાની પ્રેમયાચના માટે બસ હતા.

કોશ્યા એકદમ હર્ષિત થઈ બોલી કે અહો એમાં તે શું વિચારવાનું છે ? તે જોખમ મારે માથે લઉં છું.

બહાલા ! હવે તો આપણો દામ્પત્ય પ્રેમ—સ્નેહ અહોનિશ વૃદ્ધિ પામે એજ ઇચ્છું છું, વેશ્યાએ આ શબ્દોના તાનમાં મંત્રીપુત્રના હાથને મીઠું ચુંબન કર્યું.

પ્રકરણ ૩ નું.

કૃપાપાત્ર.

સ્વામીનાથ ! આજે શું વિચારમાં છો ? લાછલદેવીએ દાંતની કળી દેખાડતાં પૂછ્યું.

બહાલી ! વડીલ પુત્ર સ્થૂલીભદ્ર ઘણા કાળથી પોતાના ઘરનો ત્યાગ કરી

૧૧૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

કોશ્યાવેશ્યાને ત્યાં વાસ કરી રહ્યા છે, પણ હવે તો ઘેર આવે તો ઠીક ? મંત્રીએ માથુ ખંજવળાતાં ઉત્તર આપ્યો.

લાછલદેવી બોલી કે મંત્રીરાજ ! એવો તે શું વિચાર કરતા હશે ? જો સ્થૂલીભદ્રને અહિં આવવું હોત તો વસન્ત રૂતુની કીડામાંથીજ ઘેર આવત, વળી તેને વચમાં રોકી રાખનાર કોશ્યાવેશ્યા કેટલી ચતુર હશે, અને તે કુમારને ઘેર પણ કેમ આવવા દેશે ?

મને પણ એજ વિચારો થાય છે, મંત્રીએ જણાવ્યું.

પણ તમો ધારશો તો હરકોઈ પ્રયત્ને સ્થૂલીભદ્રને ઘેર લાવી શકશો. એવી ખીનાનો તોડ લાવવાને મંત્રીબુદ્ધિને ક્યાં સમુદ્ર ખોળવો છે ? લાછલદેવે વાર્તાનું મુખ ફેરવ્યું અને મોહકતાથી શકડાલ મંત્રીને ઉદ્દેશી બોલી કે, બહાલા તમે મારા કેસનો ચુકાદો તો ન કર્યો. તમો દરેકને ન્યાય આપવાને માટે અમુક તિથિ મુકરર કરો છો. પણ મારા કેસની કેટલી મુદત નાખી છે ?

મંત્રી સંજ્ઞમથી બોલ્યો—બહાલી તારે શું કામ છે ? જલદી કહી દે મારે તારૂં શું કામ કરવાનું છે ?

પ્રસંગની કિંમત આંકી લાછલદેવે જે કહેવાનું હોય તે ટુંકમાંજ કહી દેવાનું યોગ્ય ધાર્યું ને ત્વરાથી બોલી કે—

મહારાજ નંદરાજની સભામાં આપના કહેવા પ્રમાણે સર્વ રાજ્યના કાર્ય થાય છે, આપની સમ્મતિ પ્રમાણેજ આગંતુક પંડિત વિગેરેને વિદ્યાદાન-ઇનામ અપાય છે તો પંડિત વરૂચી જે આપણી જાતિનો છે, જે પોતાની શક્તિથી નિરંતર નવનવા એકસોને આઠ શ્લોકો બનાવી નંદરાજની સ્તુતિ કરે છે, છતાં તેને કેમ ઇનામ નથી અપાવતાં તે હમેશાં અહિં મારી પાસે આવે છે. અને આપને વિનવવાનું કહે છે, આ વૃતાંત આપને મેં એકવાર કહેલ છે, જેના ઉત્તરમાં આપ કહો છો કે તે હિંસાધર્મી છે તેથી તેને ઇનામ અપાવવાને ઉત્સાહ થતો નથી તો આગ્રહપૂર્વક જણાવીશ કે રાજા જે ઇનામ આપે છે તેમાં તે પાત્રાપાત્રની શોધ કરતો નથી પણ તેની કાવ્ય ચમત્કૃતિને ખીલવવા અથવા તેની મહેનતને સફલ બનાવવા વિદ્યાદાન આપે છે. તો રાજા વરૂચીને દાન આપે એવી સમ્મતિ આપવી; માફ આ વચન માન્ય રાખશો એવી મારી વિનવણી છે.

શકડાલ મંત્રીને આ વિષયમાં બોલું લક્ષ હતું પણ પોતાની પત્નીના કથનને વશ બની તેણે લાછલદેવીની વાત કબુલ કરી.

ખીજે દિવસે નંદરાજની સભા મનુષ્યોથી પરિપૂર્ણ હતી. રાજ્ય ધુરંધર પુરૂષો પોતપોતાના આસનપર શાંતિનો અનુભવ કરી રહ્યા હતા, ટુંક મુદતમાં પંડિત વરૂચીએ આવી રાજસભામાં પ્રવેશ કર્યો, રાજાને, અમાત્યવર્ગને, તથા

મંત્રી સુદા.

૧૧૧

પ્રજાવર્ગને નમન કરી નવાં એકસોને આઠ શ્લોકો યનાવી નંદરાજની સ્તુતિ કરી. એટલે રાજાએ મંત્રી ઉપર અર્થસૂચક દૃષ્ટી નાખી, અને શકડાલ મંત્રીએ પણ વરડચીની સમયોચિત પ્રશંસા કરી, જેથી રાજાએ વરડચીને એકસોને આઠ સુવર્ણ મુદ્રિકાની હર્ષસહિત ભેટ આપી. આજથી આરંભીને પંડિત વરડચીને નંદરાજની સ્તુતિથી એકસો આઠ સોનામહોરોની પ્રાપ્તિ નિરંતર થવા લાગી.

એક દિવસે મંત્રીએ રાજાને પૂછ્યું કે મહારાજાધિરાજ ! આપ પંડિત વરડચીને આટલું બધું દાન કેમ આપો છો ?

રાજા બોલ્યો કે મંત્રી ! તમે પંડિતની પ્રશંસા કરો છો તેથીજ હું તેને એટલું બધું દાન આપું છું.

મંત્રી નાક સંકોચી બોલ્યો રાજાજી ? હું તો માત્ર આપના ગુણગર્ભિત સ્તુતિમાં રહેલ ચમત્કૃતિની પ્રશંસા કરૂં છું. કારણ કે અલૌકિક ચમત્કૃતિ પંડિતોના મનને આકર્ષે છે.

આથી એમ સમજાય છે કે પંડિતજીના કાવ્યો સુંદર છે પણ તેના કરતાં વરડચીજી નથી. રાજાએ પોતેજ મંત્રીના રહસ્યને સ્પષ્ટ કર્યું, મારી તો એ માન્યતા..... આ પ્રમાણે અધુરું સમ્મતિ વાક્ય બોલી મંત્રી મૌન રહ્યો.

રાજાએ અધીરાઈથી જિજ્ઞાસા કરી કે-પણ એમ માનવામાં અબાધિત પ્રમાણ શું છે ?

એની ખાત્રી કાલે થઈ રહેશે. મંત્રીએ ટુંકો જવાબ વાળ્યો. ગામમાં દરેક શ્લોકોને જાણ થઈ હતી કે આજે રાજસભામાં કાંઈ નવો ઢંગ દેખાવાનો છે, તેથી નગરના મનુષ્યો ખાસ રમત જોવાના ઉદ્દેશથીજ બહુ આવ્યા હતા, રાજસભામાં એક તરફ કનાત તાણીને પડદો બાંધેલ હતો ને તેમાં શકડાલ મંત્રીની સાત પુત્રીઓને બેસાડવામાં આવી હતી. આ સાતે બહેનો બહુ બુદ્ધિશાલી હતી અને પવિત્રાચારમાં આદર્શ સ્ત્રીઓની પ્રથમ પંક્તિએ મનાતી હતી. તેમજ એક વિશેષ આશ્ચર્યજનક ઘટના એ હતી કે તે સાત પૈકીની યક્ષા નામની મંત્રીપુત્રીને હરકોઈ વસ્તુ એક વાર સાંભળવામાં આવતી કે તુરત યાદ રહી જતી હતી, અને ત્યારપછીની છ બહેનોમાં અનુક્રમે એવોજ બુદ્ધિવૈભવ હતો કે જેઓને અનુક્રમે બે, ત્રણ, ચાર, પાંચ, છ, અને સાતવાર તે સાંભળતાં યાદ રહી જતી હતી. શકડાલ મંત્રીએ પોતાની તરફેણમાં આ બુદ્ધિનો લાભ લેવા માટે આ સાતે કન્યાઓને પડદામાં બેસાડેલ હતી.

થોડાક ટાઈમ વ્યતીત થયા પછી વરડચી સભાગૃહમાં આવી, રાજાને નમી, તેની ૧૦૮ શ્લોકોવડે સ્તુતિ કરી અને રાજા સામે ઉભો રહ્યો. રાજાએ પણ મંત્રીના તરફ દૃષ્ટિ ફેરવી, એટલે મંત્રીના કહેવાથી મંત્રીની સાતે પુત્રીઓયે વરડચી બોલ્યો હતો તેજ પોતાની સ્મરણ શક્તિથી યાદ રાખેલા ૧૦૮ શ્લોકો રાજાને કહી સંભળાવ્યા.

૧૧૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

રાજા ચમત્કાર પામી બોલી ઉઠ્યો કે અહો મંત્રીની સાતે પુત્રીઓ સરસ્વતી તુલ્ય છે, અને વરરૂપીપર શુસ્સે થઈ તેને દાન આપવાનું બંધ કર્યું.

આજથીજ મંત્રી અને વરરૂપીના દેષનું બીજ રોપાયું, અહો સ્વાર્થીજીવો પોતાની સુખશય્યામાં આવીજ રીતે કાંટા પાથરે છે. (ચાલુ)

પ્રશ્નોત્તર.

જગદ્ વિખ્યાત જ્ઞેનાચાર્ય શ્રી શ્રી શ્રી ૧૦૮ શ્રીમદ્ વિજયવલ્લભ સૂરી-
શ્રરજી મહારાજને પૂછાયેલા પ્રશ્નો અને તેના તેઓ સાહેબ
તરફથી મળેલા ખુલાસા.

(ગયા અંકના પૃષ્ઠ ૮૧ થી શરૂ)

પ્રશ્ન—જેમ મનુષ્યોને જન્મ-મરણ છે તેમ દેવતાને ખરું કે નહીં ? નહીંતો તેઓ કેવી રીતે ઉપજતા હશે અને મરણ કેવી રીતે થતું હશે ?

જવાબ—જન્મ-મરણ તો દરેકે દરેક સંસારીક જીવોને હોય પણ તે સર્વની એક સરખીજ રીત ન હોય. જે જે જાતિના જીવોની જન્મ-મરણની રીતિ જ્ઞાની મહારાજે જ્ઞાનમાં જેવી જોઈ તેવી વર્ણન કરી. આપણને તેનો અનુભવ થવો સંભવે નહીં. કારણકે આપણા શરીરની સ્થિતિ ઔદારિક-બુદ્ધ પ્રકારની, અને દેવતાના શરીરની સ્થિતિ વૈકિય-બુદ્ધ પ્રકારની. માટે જ્ઞાની મહારાજ ફરમાવે તે સત્ય માનવું યોગ્ય છે. દેવતા શય્યામાં ઉત્પન્ન થાય છે અને મરે છે ત્યારે તેમના શરીરના પરમાણુઓ કપૂરની માફક ઉડી જાય છે.

પ્રશ્ન—દેવોને માતા પિતા પુત્ર આદિ કુટુંબ ખરું કે નહીં ? વળી દેવ અને દેવીનો સંબંધ (લગ્ન) મનુષ્યની પેઠે ખરો કે નહીં ?

જવાબ—માતા પિતા પુત્રાદિક દેવતાઓને કાંઈ પણ હોતું નથી-લગ્નાદિ વ્યવહાર પણ ત્યાં નથી. ત્યાંની અનાદિની રીતિ જે છે તેજ કાયમ રહે છે.

પ્રશ્ન—કોઈ દેવીનો દેવ (સ્વામિ) તે દેવીના પહેલાં મૃત્યુ પામે તો પછી રહેલી દેવી તેમજ દેવ બીજા દેવ દેવી સાથે સંબંધ જોડતા હશે કે કેમ ?

જવાબ—જે દેવીનો સ્વામિ (દેવ) કાળ કરી જાય તેનાજ સ્થાનમાં જે બીજો દેવ પેદા થાય તેજ દેવતા રહેલી દેવીનો સ્વામિ—દેવ બાણવો તેજ પ્રમાણે દેવી મરી જાય અને તેના સ્થાનમાં જે નવી દેવી ઉત્પન્ન થાય તે રહેલા દેવની દેવી બાણવી.

પ્રશ્નોત્તર.

૧૧૩

પ્રશ્ન—દેવતાઓ મનુષ્યની માફક આહાર નિહાર કરતા હશે ?

જવાબ—દેવતા મનુષ્યની પેઠે કવલાહાર કરતા નથી એટલે તેમને નિહારની પણ જરૂર ન રહી. તેઓને અમુક સમય પછી આહાર લેવાની ઇચ્છા થાય ત્યારે દેવશક્તિથી શુભ પુદ્ગલો આહારપણે પરણુમાવી લે.

પ્રશ્ન—દેવતાઓ વ્રત પર્યવકળાણુ કરતા હશે કે નહીં ?

જવાબ—ચોથા અવિરતિસમ્યગ્ દષ્ટિ શુશુસ્થાન સિવાય ઉપરનાં શુશુસ્થાન ત્યાં હોતાંજ નથી એટલે વ્રત પર્યવકળાણુનો ઉદય ત્યાં નથી.

પ્રશ્ન—મોક્ષ એ પાંચમી ગતિ કહેવાય છે, પણ કોઈ કોઈ સ્થળે અષ્ટમી ગતિ વર્ણવેલ છે તે શી રીતે ?

જવાબ—નરક ગતિ, તિર્થંચગતિ, હલકી જાતિનાં નિહિત મનુષ્યોની મનુષ્યગતિ, અને કિલ્બષિક આદિ હલકી જાતિના દેવોની દેવગતિ, એ ચાર અશુભ ગતિ જાણવી. તથા ઉંચી જાતના દેવોની દેવગતિ, ઉંચા કુલના (તિર્થં-કર આદિ મહાપુરુષોની અપેક્ષાએ) મનુષ્યોની મનુષ્યગતિ, અને યુગ-લીલા આદિ સારા કુલમાં પેદા થયેલા મનુષ્યોની ગતિ, એ ત્રણ ભેદ શુભ ગતિના જાણવા તે પૂર્વોક્ત ચાર અશુભ ગતિ સાથે મેળવતાં સાત થઈ અને આઠમી સિદ્ધગતિ.

પ્રશ્ન—ભવિ અને અભવિ, તેમાં ભવિ જીવે મોક્ષ પામવાના સ્વભાવવાળા હોય છે અને અભવિ કદિ મોક્ષ જતા નથી. પરંતુ ભવિ જીવે કોને માનવા ?

જવાબ—જેના મનમાં એવી શંકા થાય કે મારો આત્મા ભવિ હશે કે અભવિ ? તેને નિશ્ચય ભવિજ જાણવો.

પ્રશ્ન—શારદા પૂજન અને જ્ઞાન પૂજનની રકમ પુસ્તકો મંગાવવામાં વાપરી શકાય છે ?

જવાબ—શારદા જ્ઞાનપૂજનના પૈસા પુસ્તક મંગાવવામાં ખરચી શકાય છે.

પ્રશ્ન—રોગાદિ કારણે સ્નાન ન થઈ શકે તો પ્રભુની તસ્બીર કે સિદ્ધચક્રના ગટ્ટાની અડીને વાસક્ષેપ પૂજા થઈ શકે ?

જવાબ—કારણે સર્વ સ્નાન ન થઈ શકે તો પંચાંગ (એ હાથ એ પગ અને મોઢું) શુદ્ધ કરી ઉંચેથી વાસક્ષેપ પધરાવી પૂજા કરી લેવી ઠીક છે. બનતાં સુધી ન અડાય તો સારું છે.

પ્રશ્ન—માણસના મૃત્યુ સમયે પાછળના માણસો તેને તપસ્યા વિગેરે કરવાનું કહે છે તેનો સંપૂર્ણ લાભ મરનારને મળી શકે ?

જવાબ—એ એક રૂઢી પડેલી જણાય છે. બાકી કર્મની નિર્જરા તો તપસ્યા કરના-

૧૧૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

રનીજ થાય છે. હા, તપસ્યા કરનારની અનુમોદના કરવાથી બીજાને પણ કૃળ મળે છે પણ તે તપસ્યાનું નહીં; કિંતુ અનુમોદનાનું. તેવીજ રીતે કોઈએ કોઈની પુંઠે કહ્યું કે હું અમુક તપસ્યા કરીશ તે સાંભળી સાંભળનાર ઘણી જો ખુશી માનીલે અને અનુમોદના કરી લે તો પોતાની ભાવનાના પ્રમાણમાં પોતાને કૃળ મળી ગયું જાણવું, પણ તપસ્યાનું કૃળ તો શુદ્ધ મનથી તપસ્યા કરનારનેજ મળે.

પ્રશ્ન—કોઈ માસક્ષમણુઆદિ તપસ્યાવાળો પોતાની તપસ્યાનું કૃળ સામા માણસને અમુક રકમ લેઈ વેચાતી આપે યા બક્ષિસ આપે તો તેનો પૂર્ણ યા અદ્ય પણ લાભ લેનાર માણસને મળી શકે ?

જવાબ—તપસ્યા વેચાતી નથી તેમ વેચાતી લેવાતી પણ નથી. પરંતુ એથી તપસ્યા વેચનાર માણસ પોતાની તપસ્યાનું કૃળ (જે કર્મોની નિર્જરા) તેને હારી જાય છે. વળી લેનાર માણસના હાથમાં પણ તપસ્યાનું જે કૃળ કહીયે તે આવતું નથી. પણ લેનાર માણસ જો તેની અનુમોદના કરી લે તો અનુમોદનાનું કૃળ ભાવનાના પ્રમાણમાં મેળવી શકે.

પ્રશ્ન—કોઈની પુંઠે સાધારણ ખાતે યા શુભ ખાતે કોઈ રકમ વાપરવા કહેલી હોય તે ધર્મ સંબંધી સર્વ કાર્યમાં વાપરી શકાય ?

જવાબ—આજ કાલની રૂઢી મુજબ વાંધો જણાતો નથી. કારણ કે ઘણા જીવો ભોલપણથી શુભ યા સાધારણ ખાતું દરેક ધર્મકાર્યોના માટે સમજી ભાલી દે છે. માટે ધર્મ સંબંધી સર્વ કાર્યોમાં વાપરવામાં વાંધો જણાતો નથી.

પ્રશ્ન—કોઈ વૈરાગ્યવાળાં ભજનો યા પદો સજ્જાયના સ્થળે ભાલી શકાય કે ?

જવાબ—હા, તેમાં હરકત નથી.

પ્રશ્ન—ગુરૂ મહારાજના વિયોગે શ્રાવક શ્રાવિકા સામાયિક આદિ ક્રિયામાં જે સ્થાપના કરે છે તેમાં પુસ્તક અને નવકારવાળી બન્ને જોઈએ કે એકલું પુસ્તક યા નવકારવાળી ચાલી શકે ?

જવાબ—બન્નેમાંથી એક હોય તો પણ ચાલે અને બન્ને હોય તો વધારે સારું.

પ્રશ્ન—સામાયિક આદિ ક્રિયા કરતાં પુરૂષને સ્ત્રી અને સ્ત્રીને પુરૂષ અડી જાય તો ક્રિયા કરનાર અને અડકનાર બન્નેને દોષ લાગે કે કેને ?

જવાબ—જે ક્રિયા કરનાર હોય તેને પ્રાયશ્ચિત્ત આવે. હા, જો ક્રિયા કરનારને બીજો જાણી જોઈ સંઘટ્ટો કરે તો તેને જરૂર વધારે પ્રાયશ્ચિત્ત આવે.

પ્રશ્ન—સલીયોવાળી અગરબત્તી જોનોનાં દેરાસર આદિમાં વપરાતી નથી તેનું શું કારણ ?

સહિષ્ણુતા.

૧૧૫

જવાબ—સુગંધવાળી હોય અને તેમાં અશુદ્ધ કોઈ ચીજ પડતી ન હોય તો વાપરવામાં વાંધો નથી. વિશેષ ખુલાસો બનાવનાર પાસે કરી લેવો ઠીક છે.

પ્રશ્ન—પુરુષાદાની પાર્શ્વજીનેશ્વર તેમાં પુરિષાદાની એટલે શું ?

જવાબ—પુરુષોમાં આદાનિય એટલે ગ્રાહ્ય-ગ્રહણ કરવા યોગ્ય કહેતાં જેનું વચન કોઈ લોપી શકે નહીં તે.

પ્રશ્ન—શરણાગત કહેતાં શું ?

જવાબ—શરણે આવેલો.

પ્રશ્ન—શિરતાજ એટલે શું ?

જવાબ—મસ્તક મુગટ.

પ્રશ્ન—ગરિબ નિવાજ એટલે શું ?

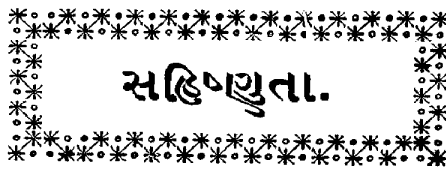
જવાબ—ગરીબોની સંભાળ લેનાર.

પ્રશ્ન—ઘરમાં સુવાવડ હોય ત્યારે પ્રભુની તસ્બીરો પુસ્તક વિગેરે ઘરમાં હોય તે સુવાવડવાળા ખંડથી બીજા ખંડમાં અગર મેડી ઉપર એકાંતે મૂકી દેવામાં આવે તો હરકત છે ?

જવાબ—પ્રસૂતિવાળો ખંડ છોડી બીજા ખંડમાં અગર મેડી ઉપર રાખવામાં વાંધો જણાતો નથી. ઘરની વસ્તુ ઘરમાંજ ગૃહસ્થ રાખી શકે. ઘર છોડી ક્યાં મૂકી આવે ? પણ જેમ બને તેમ વિવેકથી કામ કરવાની જરૂર છે.

પૂર્વોક્ત પ્રશ્નો ઘણા સાદા અને સામાન્ય માલુમ પડશે, પણ મધ્યમ દષ્ટિ જીવોને અવશ્ય ઉપયોગી થઈ પડશે એમ જાણી પ્રસિદ્ધિમાં મૂક્યા છે.

શાહ ઝં છગનલાલ—સુરવાડા.

ગુલાબચંદ મૂળચંદ બાવિશી,—આફ્રિકાવાળા.

હિષ્ણુ થવું એટલે સહેવું-ધૈર્ય ધરવું. ઉદાર થવું. ખામોશી રાખવી. જતું કરવું. ખંડનાત્મક ભાવનાઓ અને વર્તનથી અળગા રહેવું. એ બધુંય કરવું એટલે સહિષ્ણુતા ધારણ કરવી.

સહિષ્ણુ થવું એટલે મન, વાણી અને વર્તન ઉપર સંયમ રાખતા શીખવું. સમયને પિછાણી, ન્યાયશીલ થવું: કદિ કોઈનું દિલ ન દબાવવું.

For Private And Personal Use Only

જૈન સંખાવત.

૧૧૭

અથવા લાગવગ સિવાય; જે હેતુથી સંખાવત કરવામાં આવે છે તેનો સદુપયોગનો તથા હિતનો ભાગ્યે જ થોડાકજ વિચાર કરતા હશે. અમુક પક્ષ અથવા તો અમુક સંસ્થાઓ ફંડોને મોટા કરવા સાડ કોમની દીલસોજી હમેશાં ખેંચતા જ રહે છે. આવી ખેંચતાણુથી નાણાની મોટી રકમો વેરાઈ જાય છે અને સૌ નાની નાની રકમો લઈ જાય છે, પણ એક ખરા હાજત ભરેલા કાર્ય માટે જોઈતું નાણું ખર્ચવામાં આવતું નથી તે ખરેખર કોમની કમનસીબી છે. આજકાલ કીર્તિના લોભે જેટલી સંખાવત થાય છે તેટલે દરજ્જે કાર્યની આવશ્યકતાની તરફ નજર કરનારો ભાગ્યેજ જુજ ભાગ હોય છે; દિન-પ્રતિદિન કોમની અનેક હાજતો વધતી જાય છે; અનેક સંસ્થાઓ કોમ તરફજ હાથ લાંબાવે છે અને ફંડો માટે લીસ્ટો અને અપીલો દરવરસે સંખ્યાબંધ બહાર પડે છે; છતાં તેના પરિણામ તરફ કોમની નજર ખેંચવામાં આવે તો જે જે સંખાવતો કીર્તિના લોભે કમાર્ગે ઘસડાઈ જાય છે તે નિયમ તદ્દન વખોડી કાઢવા યોગ્ય છે. કાંઈ પણ નિયમ વગર, ગમેતેમ પુરતો વિચાર કર્યા વગર પૈસો આપવામાં આવે અને તે પુન્ય કયું છે એમ મનને મનાવવાની ખાતર ભલે દેખાવમાં આવે પરંતુ તે એક ભૂલ છે; આવી રીતભાતથી તો કોમના ખરેખરા હાજતમંદોને તેનો લાભ મળી શકતો નથી; એ અનુભવ અને અભ્યાસ વિના સમજી શકાય તેમ નથી; તેટલાજ માટે સંખાવત કરનારે, પુરતો વિચાર અને અનુભવ; કોમનું આજકાલનું બંધારણ, અગાઉની સ્થિતિ, ભૂતકાળની સંખાવતોથી મળેલો અનુભવ; વર્તમાનકાળમાં ઉભા થતા જરૂરી કાર્યો તરફ નજર રાખવાની જરૂરીયાત; હરીફાઈની કોમોના આગળ વધવા ઉપર વિચાર કરવાની તક; વેપાર વણજનું ભવિષ્ય; કોમની ગરીબાઈ; બીમારીપણું; સુખશાંતીપણું; હાડમારી; શરીરના દુઃખો, ચાલુ બીમારી; ખોરાકીની ચીજોની મોંઘવારી; દવાના ખર્ચ; રહેવાના મકાનોનો શહેરી જીવનમાં-હુકાળ વગેરે વગેરે આખા કોમી બંધારણ ઉપર વિચાર કરવો જોઈએ છે; અને પોતાની અક્કલ હુશીઆરીથી સુમાર્ગે જતી અનુભવેજ પોતાનો પૈસો ગમે ત્યાં ખર્ચાય તેજ વ્યાજબી છે; આ દુનીઆમાં આગળ વધવા સાડ અને પોતાની મહત્વતા જાહેર સન્મુખ રજુ કરવા સાડ વ્યવહારિક રીતે પ્રથમ સારા કાર્યો કરવાની પ્રથમ જરૂર છે એ સિદ્ધાંત સર્વમાન્ય છે તેટલાજ સાડ વ્યવહારિક કાર્યની જરૂર છે. આવા લોકોપયોગી અથવા તો કોમોપયોગી કાર્યોથી એક બીજા સાથે નજીકના સંબંધમાં અવાય છે અને તેને લીધે કોમોપયોગી કાર્યો સહેલાઈથી પાર પાડી શકાય છે; પરંતુ આટલું છતાં પણ સેવાના કાર્યો કરી જશ મેળવવાનો માર્ગ દરેકના નસીબમાં હોતો નથી યાતો મળતો નથી; કારણકે કોમોપયોગી કાર્યો કરવા સાડ પ્રથમ તો વ્યવહારિક જ્ઞાન હોવાની ખાસ જરૂર છે; આજકાલ તો હરકોઈ જે કાંઈ કાર્ય કરે છે તેના મનમાં એક એવીજ જાતનો ખ્યાલ બેસી જાય છે કે હું કરું છું તેજ સત્ય છે અને સંખાવત કરનારા પણ એમ સમજે છે કે મારા પૈસા

ખડુજ સારે માર્ગે ખર્ચ્યા છે. આવી આવી તેઓની માન્યતા બૂલ ખવરાવનારી તેમજ નુકશાનકર્તા નીવડે છે; દરેક મનુષ્ય અમુક બાળતમાં કાંઈ સંપૂર્ણ જ્ઞાન કુદરતી રીતે ધરાવી શકતો નથી તેમજ અમુક પ્રકારના અભ્યાસ વગર વગર વિચારે કરેલું કાર્ય ઉલટું નાખીપાસી ઉપજવનારું થાય છે; કોમની સખાવતનો ઝરો એકજ દિશાએ વહ્યા કરે છે પણ કોમમાં હુત્તર ઉદ્યોગની કેળવણીના પ્રચારાર્થે કાંઈ પણ ઉપાય થયો નથી. જૈન કોમમાં એવા હાજતમંદો હશે કે જેઓને પેટપુરતું ખાવાનું પણ ભાગ્યેજ મળતું હશે અને કેટલાકને તો ફક્ત દુઃખમાં દીલાસો લઈ ચલાવી લેવું પડતું હશે; કોમની અંદર અનેક યુવાનો ઉદ્યોગી જીવન ગુજારવાને તલાખી રહ્યા હશે પણ સાધનના અભાવે પાછા હટે છે; અનેક જીવો કંગાલીયતમાં સ્ખળીને, કમનસીબે, આ ફાની દુનીઆને નમસ્કાર કરી છુટા પડે છે તોપણ કોમના હિતના પ્રશ્નને માટે જાહેરની સન્મુખ પ્લેટફોર્મ ઉપરથી મોટા મોટા વાકચાર્તુય ભરેલા શબ્દોથી ભાષણો કરી કોમનું હિત આ રીતે અને પેલી રીતે થઈ શકશે એવું તે આવનારાની આજસાઈ અને બેદરકારીથી કોમને નીચે પડતી અટકાવવાની ફરજ તેઓ જોઈ શકતા નથી તે ઓછું દીલગીરી ભરેલું નથી; ઘણાકો ધારે છે કે કોમના હિતને માટે કોમના પૈસાના ફંડથી કોમનું હિત થઈ શકશે એમ વિચારી જાહેર સન્મુખ પોતાના નામને પ્રસિદ્ધિમાં લાવવા સારૂ સારી સારી રકમો એકઠી કરવામાં આવતા છતાં પણ તેવું કોમનું ઉજવણ ભવિષ્ય દેખાતું નથી. એક વખત એવો હતો કે જે વખતે કોમ પોતાના ઝળકતા ભવિષ્ય માટે મગરૂર હતી; આજે તે કોમ આજસાઈ અને બેદરકારીને લીધે વેપાર વણજમાં પણ બીજી કોમોની પાછળ પડતી જાય છે; મોટા મોટા વેપારમાં હાલ જૈનો નહિજ જેવા જુજ છે અને તેથી કોમની આબાદી અને દ્રવ્ય મેળવવાના સાધનો ખુદ્દી રીતે દૂર થતા જાય છે; ગરીબાઈનો ડાંખ જૈન કોમને લાગે છે તેના ખરા કારણોમાં મુખ્ય તો જેવું જોઈએ તેવું કોમી અભિમાન કે જે ભાગ્યેજ દૃષ્ટિગોચર થાય છે. બીજી કોમો જાતમહેનત અને ખંતથી પોતાની કોમમાં પૈસો ખેંચી જાય છે; પરંતુ જૈનો અંદરથી મગરૂર રહી પોતાના વડવાઓની કીર્તિ પકડી બેસી રહેવાથી, તેમજ પુરતી કેળવણી પણ લીધેલ ન હોવાથી આજે કામ નથી ધધો ચાલતો નથી અથવા તો થતો નથી; તખીયત ઠીક નથી રહી શકતી વગેરે વગેરે બાબતો આગળ કરવામાં આવે છે તેનું કારણ શું છે ? અગાઉના વખતમાં આવી જાતના રોદણો નહોતા; અગાઉ એવા માણસો સૌ સૌ પોતપોતાની ફરજ સારી રીતે સમજતા અને અણીના વખતે એક બીજાને મદદ કરતા થઈ પડતા; અત્યારે તો જીવનનિર્વાહ પણ મોજશોખવાળો થઈ ગયેલ છે અને ખોટા ખર્ચો પણ પુષ્કળ વધતા જાય છે તે સૌ જાતિ અનુભવથી સમજી શકે તેમ છે. હાલના વખતમાં કેળવણીના ક્ષેત્રમાં દિન પ્રતિદિન જૈન કોમ આગળ

પ્રકીર્ણ.

૧૧૯

વધતી જાય છે પણ ક્યાં નામાંકિત પુરૂષો પહેલ કરી શક્યા છે ? વિદ્યા કળા અને હુન્નર ઉદ્યોગમાં પ્રસિદ્ધ થયેલ આપણી કોમમાં કેટલા છે ? આજે જૈન કોમની દરેક વ્યક્તિ જો ખુદ્દી આંખોથી જુએ, કાનથી સાંભળે અને કોમી મદદ અને તેનો પ્રકાર કેવો હોવો જોઈએ તે ઉપર ભવિષ્યના ખરા કર્તવ્યના લાભોનો વિચાર કરે અને પોતાના જ્ઞાન અનુભવ અને દ્રવ્યનો સદુપયોગ કરે તો તે કાર્ય હમેશાં વિશ્વાસ ને જશને પાત્ર નીવડે છે. તેટલાજ માટે જે જે જાહેરના કાર્યો થાય તે કોમાભિમાનની નજરે થવા જોઈએ; આજકાલ સખાવતો થાય છે તેમાં ઘણે ભાગે કોમનો પૈસો ખરબાદ થાય છે અને તે સખાવત કરનારના ધીન અનુભવ અને લાંબી કુનેહ વગર ને બેદરકારીને આભારી છે અને તેને લીધે જ કોમની સ્થિતિ સુધરવાને બદલે દીવસે દીવસે કંદેાડી અને દયાહીન થતી જાય છે. આવી જાતની વિપતિનો અટકાવ કરનાર હજી સુધી કોઈપણ સંસ્થા અથવા વ્યક્તિ જોવામાં આવતી નથી તે કોમની કમનસીબી છે; તેટલાજ માટે કોમને આળાદ કરવા અને લાચારીમાંથી દૂર કરવા સારૂ સખાવતની દિશા બદલવાની જરૂર છે જે કદાચ ચાલુ સમયમાં નહિ અને તો ભવિષ્યમાં ધીમે ધીમે બદલાશે ત્યારે તેના રૂડાં કૃત્ર જોઈ શકાશે.

“ જૈન ”

૧ પ્રકીર્ણ.

જૈન વિદ્યાર્થીઓના લાભાર્થે શ્રી જૈન વિદ્યોત્તેજક સહકારી મંડળ લીમીટેડ નામની સંસ્થા અમદાવાદમાં સ્થાપન થયેલ છે. તેના ઝોનરરી ઝોરગેનાઇઝર કેળવણીપ્રિય અને ઉત્તેજન આપનાર બંધુ સારાભાઈ મગનભાઈ મોદી છે. આ સંસ્થા મુંબઈ ઇલાકાના વિદ્યાર્થીઓને નાણાં ઉછીના આપશે. આ સંસ્થાનું ભંડોળ પાંચ લાખ રૂપૈયા કરવાનું રાખ્યું છે. અને પચીસ પચીસ રૂપયાનો એક શેર તેવા ૨૦૦૦૦ શેર કાઢ્યા છે. તેના પ્રોસ્પેક્ટસમાં જે પ્રકટ થયેલ છે તેમાં જણાવે છે કે રૂ. ૨૫૦૦) શેડ અંબાલાલ સારાભાઈએ આ સંસ્થાને ભેટ આપ્યા છે, અને રૂ. ૪૫૦૦)ના શેરો ભરાઈ ગયા છે. અમે એમ માનીએ છીએ કે છુટી છુટી મદદ કરતાં આવી રીતે સહકારી લીમીટેડ મંડળોથી કેળવણીને સારૂ ઉત્તેજન મળી શકે અને રીતસર વિદ્યાર્થીઓ લાભ મેળવી શકે તે નિસંદેહ છે. લાગણીવાળા અને પ્રમાણિક કાર્યવાહકો અને કરકસરથી ખર્ચ ચલાવી આ સંસ્થા કાર્ય કરશે તો અવશ્ય જૈન વિદ્યાર્થીઓ સારો લાભ મેળવી શકશે. અમે આ મંડળને દરેક પ્રકારની સહાય આપવા ભલામણ કરીએ છીએ.

જૈન સમાજને સૂચના.

“ શ્રી પાલીતાણામાં ગૌરક્ષા પાંજરાપોળ ” આ નામની સંસ્થા ચાલે છે તે જૈનોની નથી. તે શેઠ આણંદજી કલ્યાણજી તથા પાલીતાણા જૈન સંઘ સાથે કાંઈ નિસબત-

૧૨૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

સંબંધ ધરાવતી નથી તેમ તેઓની કોઈ રીતે દેખરેખમાં કે વ્યવસ્થામાં નથી. કહેવામાં આવે છે કે અશક્ત ઢેરોને ત્યાં રાખવામાં આવતા નથી. શેઠ આણંદજી કલ્યાણજી તેના વહીવટ માટે કાંઈ પણ ખાત્રી આપતા નથી. શેઠ આણંદજી કલ્યાણજીની સંસ્થા-પાંજરાપોળ છાપરીયાળી છે તે જોઈને સંસ્થા છે. જેથી શેઠ આણંદજી કલ્યાણજીના નામે આ સંસ્થા તરફથી કોઈ પૈસા લેવા આવે કે માંગે તો શેઠ આણંદજી કલ્યાણજીની પેઢીના કાર્યવાહકોની ખાત્રી લઈ આપવા. (મંગેલું.)

વર્તમાન સમાચાર.

જ્યંતી.

શ્રામદ્ ચારિત્રવિજયજી મહારાજ (કચ્છી) ની સ્વર્ગવાસ તીથિ ગયા માસની વદી ૧૦ ના રોજ હોવાથી મુંબઈમાં મુનિરાજ શ્રી વિચિત્રાણવિજયજીના પ્રમુખપણા નીચે જ્યંતી ઉજવાઈ હતી. ઉક્ત મહાત્માના સાંસારિક અને સાધુ જીવન વિશે વિસ્તારથી નિબંધ મુનિરાજ શ્રી દર્શનવિજયજી મહારાજે શ્રી ચતુર્વિંશ સંઘ સમસ્ત રજુ કર્યો હતો. સાધુ જીવનમાં વિદ્યાભ્યાસ માટે કાશી ગમન ત્યાંથી આવ્યા બાદ પાલીતાણાને વિદ્યાપુરી બનાવવાના મનોરથો, પાઠશાળા અને શ્રી યશોવિજયજી જોઈને ગુરૂકુળનાં સ્વરૂપ, નવું સ્વરૂપ ધારણ કરનારી સંસ્થાનો જન્મ, તે સ્થળે જળપ્રલય વખતની ભગીરથ સેવા, તેમની ઉપદેશક શૈલી, અંતિમ ભાવના અને સેવાના મનોરથો, સ્વર્ગગમન વગેરે વિવેચન કરેલ જે નિબંધરૂપે બુક શાહ ડુંગરશી પુરૂષોત્તમ શાહે અંગીયા (કચ્છ) છપાવેલ છે તે વાંચવા જેવી છે. રેક મુનિ મહારાજ તથા સાધ્વી મહારાજની આ રીતે જમાનાને અનુસરતી ઓછી વધતી સેવા કરવા નમ્ર વિનંતિ કરીએ છીએ.

શ્રી મુહરીપાર્શ્વનાથનું પ્રાચીન મહાતીર્થ.

આ તીર્થ મહીકાંઠા એજન્સિમાં ઇડર જીલ્લાના ટીટોઇ ગામમાં આવેલ છે. આ તીર્થ ઘણું જુનું છે. આ પ્રતિમાજીને શ્રી ગૌતમસ્વામીજીએ અષ્ટાપદ ઉપર બનાવેલ જગતિતામણી ચૈત્ય-વંદનમાં, (મુહરિ પાસ દુહ દ્વરિઅ ખંડણુ) એ નામથી નમસ્કાર કરેલ છે. આ પ્રતિમાજી ટીટોઇ ગામથી પાંચ ગાઉ ઉપર સામલાજી ગામ છે તેના પાસે દેવની મોહરી ગામના ડુંગરમાં આ પ્રતિમા દેરાસર સાથે હતાં. ત્યાં વસિત ન હોવાથી પ્રતિમાજી અપૂજ્ય રહેલ જેથી અધિષ્ઠાયક દેવે વિ. સં. ૧૦૨૮ ની સાલમાં ટીટોઇમાં વસતાં રાજા કનકસંહજીના કારભારી, જોષતા રહીયાને સ્વપ્ન આપ્યું તે ઉપરથી તે લોકો એક મુસલમાનનું ગાડું લેઈ મોહરી ગામે ગયા પણ મુસલમાન ગાડું હાંકનારો હોવાથી પ્રભુ મૂલ જગ્યા ઉપરથી ચલાયમાન થયા નહી, જેથી અધિષ્ઠાયકે ફરીને સ્વપ્ન આપ્યું કે મુસલમાનહાંકનારને બદલે હિંદુને લાવો. તેમ કરવાથી પ્રભુને પુષ્પ માદક ગાડામાં પધરાવી ટીટોઇ ગામમાં લાવી એક ઘરમાં પડેણા મુજબ રાખ્યા. ત્યારપછી દેશ દેશાવર ખબર થતાં તેમજ ટીટોઇ ગામથી કેશરીયાજી તીર્થ ૩૦-૩૫ માઈલ દુર હોવાથી તે પગરસ્તે જવાનો મુખ્ય માર્ગ તે હોવાથી જતા સંઘની મદદથી દેરાસર તૈયાર કરાવી તે પ્રભુને ભારે ધામધુમથી વિ. સં. ૧૯૧૨ ની સાલમાં નવા દેરાસરમાં પધરાવ્યા છે. દેરાસર ત્રણ શિખરબંધી મનોહર ને નલીના શુદ્ધ વિમાતના આકારમાં બનાવેલ છે તો આવા પવિત્ર તીર્થનાં અવશ્ય દર્શન કરવાં જોઈએ.

સ્વીકાર અને સમાલોચના.

૧૨૧

આ તીથે જવાનો રસ્તો અમદાવાદથી નીકળેલ પ્રાંતીજ લાઇનના તલોદ રેશને ઉતરતાં મોટર, ઘોડાગાડીનું સાધન મલે છે ત્યાંથી મોડસા જવાય છે. મોડસેથી સાત ગાઉ ટીટોઇ ગામ છે. મોડસે ટીટોઇના શાં મગનલાલ મોહનલાલની દુકાન છે, તે સગવટ કરી આપે છે. તેમજ ઉંટ ગાડાંનાં સાધન મલે છે તે તીર્થનાં દર્શન કરી જો ત્યાંથી કેશરીયાજી જવું હોય તો ઉંટ ગાડાંનું સાધન મલે છે.

શહેર ભાવનગરમાં આચાર્ય-પદવી મહોત્સવ.

કારતક શુદ્ધ ૧૨ ના રોજ શ્રી દેરાસરજીમાં અત્રેનો શ્રી સંઘ મળ્યો હતો. પંન્યાસજી કેસર-વિજયજી મહારાજને આચાર્ય પદવી કારતક વદ ૬ ના રોજ આપવાનું નકી થયું હતું. કારતક શુદ્ધ ૧૩ ના રોજ પંન્યાસજી શ્રી કેસરવિજયજી મહારાજને વ્યાખ્યાનમાં ચતુર્વિધ શ્રી સંઘે આચાર્ય પદવી આપવા વિનંતિ કરતાં શ્રી આદિશ્વર ભગવાનની જ્ય બોલી હતી. પંન્યાસજી દેવ-વિજયજી મહારાજને ઉપાધ્યાયજી પદ તથા પંન્યાસજી શ્રી લાલવિજયજી મહારાજને પ્રવર્તક પદવી પણ સાથે આપવાનો શ્રી સંઘે ઠરાવ કર્યો છે. તે નિમિત્તે અઢાઇ—મહોત્સવ કારતક શુદ્ધ ૧૫ થી કુંભ સ્થાપના સાથે થશે—શ્રી શત્રુંજય તીર્થનાં રચના પણ કરવામાં આવી છે. સ્વામી-વાત્સલ્ય, શાંતિસ્નાત્ર અને વરઘોડાનો ખર્ચ શ્રી રાણપુર નિવાસી શેઠ વાડીલાલભાઈ પુરૂષોત્તમદાસ તરફથી ગુરુભક્તિ નિમિત્તે આપવાનું ઠરેલ છે. આઠે દિવસ પૂજા આંગી વગેરેનો ખર્ચ વોરા જીડાભાઈ સાકરચંદ તરફથી આપવાનું નકી થયું છે. પરમાત્માની કૃપાથી તે મૌંગલિક કાર્ય શરૂ થઈ ગયેલ છે.

આભાર સ્વીકાર અને સમાલોચના.

ચૈત્યવંદન ચોવીશી અને પ્રશ્નોત્તર રત્નચિંતામણિ અને નવપદના દુહા અર્થ સહિત.

ઉપરોક્ત નામની શુક પ્રકાશક શેઠ ચુનીલાલ રાયચંદ ભરૂચ તરફથી ભેટ મળેલ છે. આ ત્રણે કૃતિના રચયિતા સ્વર્ગવાસી શેઠ અનુપચંદભાઈ મલુકચંદ ભરૂચ નિવાસી છે. તેઓનું જીવન ધાર્મિકમય હતું અને જૈન તત્ત્વજ્ઞાનના તેઓ ચુનંદા અભ્યાસી હતા. વળી ન્યાયાંશોનિધિ શ્રીમદ્ વિજયનંદસૂરીશ્વરજીના પરમ ભક્ત હોઈ કેટલોક અભ્યાસ પણ આ ગુરૂવર્ય પાસે કરેલ હોઈ

૧૨૨

શ્રી અત્માનંદ પ્રકાશ.

આવી કૃતિ તેઓ ખનાવે તે સંભવિત છે. આ ગ્રંથમ જૈન ધર્મનું તત્ત્વજ્ઞાન બરેલું છે. અને તે ખાસ વાંચન અને મનન કરવા યોગ્ય છે. પ્રકાશકને અમો આ ગ્રંથ પ્રકટ કરવા માટે ધન્યવાદ આપીએ છીએ. કિંમત ચૌદ આના યોગ્ય છે.

નિત્ય-પાઠાવલી.

સંપાદક મુનિશ્રી તિલકવિજયજી પ્રકાશક ચિમનલાલ લખમીચંદ જૈન મેનેજર આત્મ-તિલક ગ્રંથ સોસાયટી લખ રવિવાર પેઢ પુતા. આ બુકમાં શ્રી અમિત ગતિ સ્મરિકૃત પરમાત્મદ્વા-ત્રિશિકા અને શ્રી રત્નાકરસ્મરિકૃત પચીશી બંને મૂળ સાથે હિંદિપદ્યમાં અનુવાદ આપેલ છે. હિંદિ અનુવાદ કરનાર સરસ્વતી માસકના લેખક સુકવિ પંડિત રામચરિત ઉપાધ્યાયે કરેલો હોય અને તે ભાષા તેમની હોય અનુવાદ સુંદર બનેલ છે. કિંમત બે આના. પ્રકાશકને ત્યાંથી મળશે.

સ્વાદ્વાદ (અનેકાંતવાદ) ની સાર્થકતા.

મહર્ષિ વેદં વ્યાસ અને આદ્ય શંકરાચાર્યનો દષ્ટિ ભેદ.

લેખક—શ્રીમદ્ વિજયનાંદસૂરીશ્વરજીના શિષ્ય મુનિરાજ શ્રી અમરવિજયજી મહારાજના શિષ્ય મુનિશ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજે સ્વાદ્વાદની સાર્થકતા ઉપર લખેલો એક નિબંધ છે, જેમાં કેટલાક જૈનેતર વિદ્વાનો સ્વાદ્વાદની સાર્થકતા બહેર કરે છે. આ નિબંધ સ્વાદ્વાદના સ્વરૂપ સાથેજ મહાર્ષિ વેદ વ્યાસ અને આદ્ય શ્રીમાતૃ શંકરાચાર્યનો તે માટેનો દષ્ટિભેદ ખુલ્લો પાડે છે. અહીં આનાની ટીકીટ મોકલનારને વધારેમાં વધારે ત્રણ બુકો તેના ખપીને પ્રકાશક તરફથી મોકલવામાં આવશે. પ્રકટકર્તા—શેઠ માણેકચંદ મેલાપચંદ ઉડીવખાર—ભરૂચ.

નીચેના ગ્રંથો ભેટ મળેલા છે.

- ૧ શ્રી વ્યવહારસૂત્રસ્ય પીઠિકાડનંતર તૃતીયો વિભાગ. મુનિરાજશ્રી જ્ઞાનસુંદરજી મહારાજ તરફથી—
- ૨ જૈન જાતિ નિર્ણય પ્રથમ ખીજે અંક.
- ૩ જૈન તત્ત્વજ્ઞાન. શ્રી આત્માનંદ જૈન ટ્રેકટ સોસાયટી અંબાલા પંજાબ.
- ૪ શ્રાદ્ધ ગુણુ વિવરણુ હિંદિ ભાગ આઠમો
- ૫ શ્રી કુમારપાળ ચરિત્ર મહાકાવ્ય. પંન્યાસ શ્રી ખાંતિવિજયજી મહારાજ સુરત.
- ૬ શ્રી ભક્તામર સ્તોત્રની પાદપૂર્તિરૂપ કાવ્ય સંગ્રહ—પ્રથમ ભાગ. શ્રી આગમોદય સમિતિ.
- ૭ સુઓધ લહરી—પી. એન. શાહ થરાદ.
- ૮ શારદા પૂજન વિધિ. માસ્તર જગનલાલ ગુલાબચંદ.

૯ શ્રી જ્ઞાનપંચમી મહાત્મ્ય. મુનિરાજ શ્રી માનસાગરજી.

૧૦ શ્રી જ્ઞૈન યુવક મંડળ રીપોર્ટ (સાતમા વર્ષનો)

૧૧ શ્રી વડવા જ્ઞૈન મિત્રમંડળનો પ્રથમ વર્ષનો રીપોર્ટ.

૧૨ શ્રી વિજયધર્મપ્રકાશ સભાનો ત્રીજો રીપોર્ટ.

ઉપાધ્યાયજી શ્રી ક્ષમાકલ્યાણજી મહારાજ તથા શ્રીમાન્ શોભનમુનિ પ્રણિત—

સંસ્કૃત ચૈત્યવંદન-સ્તુતિ ચોવીશી

- ૧ મુનિરાજ શ્રીમદ્હરિસાગરજી મહારાજના સમુદાયના સાધ્વીજી શ્રીપ્રતાપશ્રીજી તથા ચૈતન્યશ્રી જીના ઉપદેશથી પ્રકાશક ગોપાળચંદ્રજી મુલચંદ્રજી બાંકીયા બીકાનેર-રાજપુતાના. આ બુકમાં બે મહાત્માઓની રચેલી સ્તુતિઓ છે. સંસ્કૃતના જાણકાર માટે તે ખાસ ભક્તિના સાધન રૂપ છે. પ્રચાર થવા વિના મુલ્યે અપાય છે. શ્રીમાન્ સુખસાગરજી મહારાજની સીરીઝ તરિકે ૧૧ મો નંબર છે. શ્રીમાન્ હરિસાગરજી મહારાજ સાહિત્ય પ્રચારાર્થે ગુરુભક્તિ સારી કરે છે.
- ૨ જીવાજીવ રાસી પ્રકાશ અને દંડકનો યંત્ર-આ બુક પણ ઉપરોક્ત મહાત્માની સીરીઝ તરીકે ૬-૧૦ નંબર ની છે. આ બુકમાં છુટા છુટા બોલો આપી જીવાજીવના બેદો બતાવવા સાથે દંડકના અભ્યાસી માટે આપેલ યંત્ર ખાસ ઉપયોગી છે. આ બુક પણ ભેટ અપાય છે. પ્રકાશક-જ્ઞાનચંદ્ર કાચર-બીકાનેર.
- ૩ ધરિયાવહીની આલોચનાનો નકશો-૧૮૨૪૧૨૦ પ્રકારે થતી આલોચના આ નકશામાં આપી છે-આવી મળેલ બાબત છતાં જ્ઞૈન દર્શનનું તત્ત્વજ્ઞાન કેવું ઉંચું છે તે બતાવનાર છે-જ્ઞૈન દર્શન માનનારા ઘણા બંધુઓ આ જાણતા પણ નહિ હોયકે ધરિયાવહીની આલોચના આટલી છે. ઉપરોક્ત મહાત્માના અનુયાયી સાધ્વીજી વિમલશ્રીજી તથા શ્રી પ્રમોદશ્રીજીના ઉપદેશથી જીતમલજી સૌભાગ્યમલજી કાઠારી ઇંદોર નિવાસીએ પ્રકટ કરેલ છે. સુખસાગરજી મહારાજ જ્ઞાન બિન્દુ નાં-૮ ભેટ અપાય છે.
- ૪ દંડકના ચોવીશ દ્વારનો યંત્ર-દંડકના અભ્યાસી માટે ઉપયોગી છે. મુનિરાજ શ્રી હરિસાગરજી મહારાજના ઉપદેશથી જ્ઞાનચંદ્ર કાચર પ્રકાશક છે. વિના મુલ્યે અપાય છે.

શ્રી પંચપ્રતિકમણ સૂત્ર અર્થ સહિત.

મૂળ, ભાવાર્થ, વિશેષાર્થ, નોટ વગેરે. તદ્દન શિક્ષણની પદ્ધતિએ નવી શૈલીથી અર્થ સહિત વિગેરેની રચના, બાળક, બાળકીઓ જલદીથી મૂળ તથા અર્થ સરલ રીતે શીખી શકે તેવી રીતે તૈયાર કરી છપાવેલ છે. વધારે લખવા કરતાં મંગાવી ખાત્રી કરો. કિંમત રૂ. ૧-૧૨-૦ મુદ્દલ કિંમત પોષ્ટેજ બુકડં.

કલાનું હાદું

“લોકોને ખુશ કરવા ખાતર જે પોતાની કલ્પના શક્તિ કેળવે છે, રૂપ કાઢે છે, આકર્ષક પદાર્થો નિર્માણ કરે છે, અથવા મોહક આલાપો લે છે તે નર્તકની કોટીનો માણસ છે. એની વિદ્યા કે કળા જોડે દુનિયાને પ્રસન્ન કરે છે, તો પણ એના સમાધાનને અર્થે તે બસ નથી હોતી. લોકો એના સંગીતના ભૂખ્યા હોય છે, અને એ લોકોની વાહવાહનો ભૂખ્યો હોય છે. સંગીતમાં જે નિરતિશય આનંદ હોય છે તે મેળવવા જેટલું હૃદય એણે કેળવ્યું નથી. કંઈ કેળવ્યો એમાં એને શો લાભ થયો ? એ સમાજનો આશ્રિત છે. જેને અંદરથી આનંદ મળે છે તે નિત્યતૃપ્ત હોય છે, સ્વસ્થ હોય છે. સહેજે ચીડાઈ જાય અથવા કુલાઈ જાય એવા સ્વભાવવાળા માણસને હું જોઈ ત્યારે મનમાં કહું છું ‘આ માણસ ગુણી છે, પણ કળાધર નથી.’ યુદ્ધ કળામાં અનેક આવડતો જોઈએ છે, પણ મુખ્ય વાત તો મોતની બે પરવાઈ, મરવાની તૈયારી, વીરતા એજ હોય છે, તેમ કળામાં અનેક વસ્તુઓની આવશ્યકતા હોય તો પણ વસ્ત્રાદિપિ કઠોરાણિ મૃદૂનિ કુસુમાદિપિ એવું હૃદયનું આર્થત્વ એ મુખ્ય હોવું જોઈએ. આને જ આપણે ધાર્મિકતાને નામે ઓળખીએ છીએ. એજ જીવવાની કળા છે. એ જ્યાં ન હોય ત્યાં વિષયનો વિલાસજ છે—પછી એને ગમે તેટલું સુંદર નામ આપો.”

કાકા કાલેલકર.